

www.krisdika.go.th

กฤษฎีกาสาร

ปีที่ ๖ ฉบับที่ ๕ เดือนมิถุนายน - กรกฎาคม ๒๕๕๔

๑๑ พระราชมหาพระบรมมัย

หลักการทรงงาน ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ตอนที่ ๓

เพื่อร่วมเฉลิมพระเกียรติเนื่องในโอกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๗ รอบ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๕ ด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณที่ทรงมีต่อปวงชนชาวไทย สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาขอเสนอหลักการทรงงานในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มาเผยแพร่เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ทุกท่าน ซึ่งควรยึดถือเป็นแบบอย่างในการดำเนินตามรอยพระยุคลบาท นำมาปฏิบัติเพื่อให้งานเกิดผลต่อตนเอง สังคม และประเทศชาติ

❖ ไม่ติดตำรา

การพัฒนาตามแนวพระราชดำรินพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มีลักษณะของการพัฒนาที่อ่อนโยมและรวมชอมกับสภาพธรรมชาติสิ่งแวดล้อมและสภาพของสังคมจิตวิทยาแห่งชุมชน คือ “ไม่ติดตำรา” ไม่ผูกมัดติดกับวิชาการและเทคโนโลยีที่ไม่เหมาะสมกับสภาพชีวิตความเป็นอยู่ที่แท้จริงของคนไทย

❖ ประหยัด เรียบง่าย ได้ประโยชน์สูงสุด

ในเรื่องของความประหยัดนี้ ประชาชนชาวไทยทราบกันดีว่า เรื่องส่วนพระองค์ก็ทรงประหยัดมากดังที่เราเคยเห็นว่า หลอดยาสีพระทนต์นั้น ทรงใช้อย่างคุ้มค่าอย่างไร หรือฉลองพระองค์แต่ละองค์ทรงใช้อยู่นานหลายปี ดังที่นายสุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา เคยเล่าว่า

“...กองงานในพระองค์โดยท่านผู้หญิงบุตรี วีระไวทยะ บอกว่า ปีหนึ่งพระองค์เบิกดินสอ ๑๒ แท่ง เดือนละแท่ง ใช้จนกระทั่งจุด ใครอย่าไปทิ้งของท่านนะ จะกริวเลย ประหยัดทุกอย่าง เป็นต้นแบบทุกอย่าง ทุกอย่างนี้มีค่าสำหรับพระองค์หมด ทุกบาททุกสตางค์จะใช้อย่างระมัดระวัง จะสั่งให้เราปฏิบัติงานด้วยความรอบคอบ...”

ขณะเดียวกันการพัฒนาและช่วยเหลือราษฎร ทรงใช้หลักในการแก้ไขปัญหาด้วยความเรียบง่ายและประหยัด ราษฎรสามารถทำได้เองหาได้ในท้องถิ่น และประยุกต์ใช้สิ่งที่มีอยู่ในภูมิภาคนั้น ๆ มาแก้ไขปัญหามาโดยไม่ต้องลงทุนสูง หรือใช้เทคโนโลยีที่ไม่ยุ่งยากนัก ดังพระราชดำรัสความตอนหนึ่งว่า

“...ให้ปลูกป่า โดยไม่ต้องปลูก โดยปล่อยให้ขึ้นเองตามธรรมชาติ จะได้ประหยัดงบประมาณ...”

❖ ทำให้ง่าย

ด้วยพระอัจฉริยภาพและพระปรีชาสามารถในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทำให้การคิดค้น ดัดแปลง ปรับปรุง และแก้ไขงานการพัฒนาประเทศตามแนวพระราชดำรินดำเนินไปได้โดยง่าย ไม่ยุ่งยากซับซ้อน และที่สำคัญอย่างยิ่งคือ สอดคล้องกับสภาพความเป็นอยู่และระบบนิเวศโดย

ส่วนรวม ตลอดจนสภาพทางสังคมของชุมชนนั้น ๆ ทรงโปรดที่จะทำสิ่งที่ยากให้กลายเป็นง่าย ทำสิ่งที่สลับซับซ้อนให้เข้าใจง่าย อันเป็นการแก้ปัญหาด้วยการใช้กฎแห่งธรรมชาติเป็นแนวทางนั่นเอง แต่การทำสิ่งยากให้กลายเป็นง่ายนั้นเป็นของยาก ฉะนั้น คำว่า “ทำให้ง่าย” หรือ “Simplicity” จึงเป็นหลักคิดสำคัญที่สุดของการพัฒนาประเทศในรูปแบบของโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริน

❖ การมีส่วนร่วม

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเป็นนักประชาธิปไตย จึงทรงนำ “ประชาธิปไตย” มาใช้ในการบริหาร เพื่อเปิดโอกาสให้สาธารณชน ประชาชน หรือเจ้าหน้าที่ทุกระดับได้มาร่วมกันแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่จะต้องคำนึงถึงความคิดเห็นของประชาชน หรือความต้องการของสาธารณชน ดังพระราชดำรัสความตอนหนึ่งว่า

“...สำคัญที่สุดจะต้องหัดทำให้กว้างขวางหนักแน่น รู้จักรับฟังความคิดเห็น แม้กระทั่งความวิพากษ์วิจารณ์จากผู้อื่นอย่างฉลาด เพราะการรู้จักรับฟังอย่างฉลาดนั้นแท้จริงคือ การระดมสติปัญญาและประสบการณ์อันหลากหลายมาอำนวยความสะดวกปฏิบัติการงานให้ประสบความสำเร็จที่สมบูรณ์นั่นเอง...”

❖ ประโยชน์ส่วนรวม

การปฏิบัติพระราชกรณียกิจ และการพระราชทานพระราชดำรินในการพัฒนาและช่วยเหลือพสกนิกร พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงระลึกถึงประโยชน์ของส่วนรวมเป็นสำคัญ ดังพระราชดำรัสความตอนหนึ่งว่า

“...ใครต่อใครบอกว่าขอให้เสียสละส่วนตัวเพื่อส่วนรวม อันนี้ฟังจนเมื่ออาจจะรำคาญด้วยซ้ำว่า ใครต่อใครมาก็บอกว่าขอให้คิดถึงประโยชน์ส่วนรวม อาจมานึกในใจว่าให้ ๆ อยู่เรื่อย แล้วส่วนตัวจะได้อะไร ขอให้คิดว่าคนที่ให้เพื่อส่วนรวมนั้นมิได้ให้ส่วนรวมแต่อย่างเดียว เป็นการให้เพื่อตัวเองสามารถที่จะมีส่วนรวมที่จะอาศัยได้...”

ที่มา : จากหนังสือหลักการทรงงานในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริน (สำนักงาน กปร.)

เลขาธิการกฤษฎีกา

▶ รายงานผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรอง
การปฏิบัติราชการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ ๒

กฎหมายต่างประเทศ

▶ การเพิ่มค่าตอบแทน
ให้แก่ผู้บริหารบริษัทในสหรัฐอเมริกา ๓

เรื่องน่ารู้

▶ บทบาทและสิทธิของสตรีกับความเป็นผู้นำในองค์กร ๗

สรุปพิเศษ

▶ ร่างกฎระเบียบว่าด้วยการทำความตกลง
ระหว่างประเทศโดยอาเซียน ๑๑

ความเห็นทางกฎหมาย

เรื่องน่ารู้

▶ การใช้ถ้อยคำกฎหมาย ๑๙

เทคโนโลยีสารสนเทศ

▶ การเปลี่ยนหมายเลขอินเทอร์เน็ต (IP address)
จากระบบ IPV4 ไปสู่ระบบ IPV6 ๒๑

ถาม-ตอบปัญหา

คณะผู้จัดทำ

ที่ปรึกษา

นายอัษฎ์ จารุจินดา
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา
นายสงขลา วิชัยชัทตะ นายชูเกียรติ รัตนชัยชาญ
นายธรรมนิตย์ สุมันตกุล
รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา
และกรรมการร่างกฎหมายประจำทุกท่าน

กองบรรณาธิการ

นางสิรินันท์ ปานเสมศรี

บรรณาธิการ

นายโกมล จิรัชัยสุทธิกุล นายณพดล เกร็ดฤกษ์
นางณัฐนันท์ อัครเลิศศักดิ์ นายเขวง ไทยยิ่ง
นายธนาวัฒน์ สังข์ทอง นางสาววันดี สุชาติกุลวิทย์

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

นางสาวพรเพ็ญ คำบุญวัฒน์ นางกรรณกนก ช่างกลึงเหมาะ
นางสาวรัชณี สังข์ทองงาม นางเกสินี แสงสุวรรณ
นางชุตีมา ใหญ่บุญ

จัดทำโดย

ส่วนช่วยอำนวยการและประชาสัมพันธ์ สำนักอำนวยการ
สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

เลขที่ ๑ ถนนพระอาทิตย์ เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
โทรศัพท์ ๐-๒๒๒๒-๐๒๐๖-๙ ต่อ ๑๒๐๕, ๑๖๔๐
โทรสาร ๐-๒๒๒๐-๗๖๓๙

www.krisdika.go.th, www.lawreform.go.th

ฝนตกช่วงนี้มากเป็นพิเศษ คนกรุงเทพฯ ต้องเผชิญกับ
ภาวะฝนตก รดติดกันถ้วนหน้า อย่าไปเครียดกับสภาวะแวดล้อม
ให้มากนัก ทำใจให้สบาย หยิบกฤษฎีกาสารขึ้นมาอ่าน ฉบับนี้มีสาระ
ที่น่าสนใจหลากหลายประเด็นมานำเสนอ ที่สำคัญก็คือหลักการ
ทรงงานในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่เราทุกคนสามารถนำไป
ปรับใช้ในการทำงานให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ตนและส่วนรวมได้
เป็นอย่างดี สำนักกฎหมายต่างประเทศนำเสนอการใช้กฎหมายในการ
แก้ไขปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา โดยมีการประกาศใช้
กฎหมายปฏิรูประบบการเงิน เพื่อควบคุมการทำธุรกรรมที่มีความ
เสี่ยงสูงในวอลล์สตรีท แก้ไขปัญหาความเสี่ยงเชิงโครงสร้างของ
สถาบันการเงินที่มีขนาดใหญ่เกินกว่าจะปล่อยให้ล้มละลายได้ และ
ปกป้องผลประโยชน์ของผู้บริโภคชาวอเมริกัน โดยได้นำเสนอ
มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมกำกับการเงินตอบแทนแก่
ผู้บริหารบริษัทอย่างไม่เหมาะสมของสหรัฐอเมริกา รวมทั้งนำเสนอ
กฎหมายในเรื่องนี้ของประเทศไทยว่ามีกรณีบัญญัติไว้หรือไม่ มากน้อย
เพียงใด นอกจากนี้ ยังมีเรื่องน่ารู้เกี่ยวกับร่างกฎระเบียบว่าด้วยการ
ทำความตกลงระหว่างประเทศอาเซียน เพื่อเอื้อให้การทำงานของ
อาเซียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น สำหรับผู้สนใจเกี่ยวกับ
สิทธิความเสมอภาคระหว่างชายและหญิง ท่านทราบหรือไม่ว่า ผล
สำรวจจาก ๓๙ ประเทศทั่วโลก ปรากฏว่าผู้หญิงไทยติดอันดับหนึ่ง
ในการดำรงตำแหน่งผู้บริหารระดับสูง คิดเป็นร้อยละ ๔๕ สนใจ
ติดตามอ่านได้ใน “บทบาทและสิทธิสตรีกับความเป็นผู้นำในองค์กร”
เรื่องของไอทีฉบับนี้จะแนะนำให้ท่านผู้อ่านได้ทราบว่า IP address
จากระบบ IPV4 ไปสู่ IPV6 มีข้อดีอย่างไร ความเห็นทางกฎหมาย
ที่น่าสนใจหลาย ๆ กรณีให้ศึกษาและนำไปใช้ประโยชน์ สำหรับ
นักร่างกฎหมายขอแนะนำเสนอการยกเว้นบทบัญญัติเรื่องการ
เปรียบเทียบปรับ โดยนำความคิดเห็นเรื่องการเปรียบเทียบปรับใน
ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้กับการกระทำ
ความผิดตามกฎหมายเฉพาะอื่น

สุดท้ายขอฝากท่านผู้อ่านทุกท่านช่วยกรุณาแสดงความคิดเห็น
และข้อเสนอแนะ ในแบบสอบถามที่อยู่ในกฤษฎีกาสาร
ฉบับนี้ โดยมีของสมนาคุณแต่ท่านผู้อ่านที่ส่งแบบสอบถามกลับมาที่
กองบรรณาธิการ ๕๐ ท่านแรกเช่นเคย และขอขอบพระคุณล่วงหน้า
มา ณ โอกาสนี้

บรรณาธิการ

บทความ ข้อความ หรือความคิดเห็นใด ๆ ที่ปรากฏในกฤษฎีกาสาร เป็นความคิดเห็น
เป็นส่วนของผู้เขียน ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาและกองบรรณาธิการ
ไม่จำเป็นต้องเห็นพ้องด้วย

ผลการปฏิบัติราชการตามคำรับรองการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔

ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา รอบ ๖ เดือน (๑ ตุลาคม ๒๕๕๓ – ๓๐ เมษายน ๒๕๕๔)

กลุ่ม ก.พ.ร./ส่วนนโยบายและแผน สำนักอำนวยการ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาได้จัดทำคำรับรองการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยมีการประเมินผลการปฏิบัติราชการ ๔ มิติ ๑๗ ตัวชี้วัด คะแนนเต็ม ๕ คะแนน และสำนักงานฯ ได้รายงานการประเมินผลตนเอง (Self Assessment Report : SAR) รอบ ๖ เดือน ไปยังสำนักงาน ก.พ.ร. โดยประเมินตนเองในระดับ ๒.๒๒๗๘ คะแนน ดังนี้

๑. ตัวชี้วัดที่สำนักงานฯ สามารถดำเนินการแล้วเสร็จ จำนวน ๕ ตัวชี้วัด คือ

- (๑) ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ย ถ่วงน้ำหนักของกฎหมายที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาแล้วเสร็จตามที่นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย
- (๒) ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ย ถ่วงน้ำหนักของการให้ความเห็นทางกฎหมายโดยคณะกรรมการกฤษฎีกา
- (๓) ร้อยละของผลงานวิจัยที่จัดทำแล้วเสร็จและนำไปใช้ประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรม และได้มีการเผยแพร่สู่สาธารณชน
- (๔) ร้อยละความสำเร็จในการตรวจสอบความจำเป็นในการตรากฎหมาย (พิจารณาเฉพาะพระราชบัญญัติ)
- (๕) ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ย ถ่วงน้ำหนักในการรักษามาตรฐานระยะเวลาการให้บริการ

๒. ตัวชี้วัดที่อยู่ระหว่างการดำเนินการผลักดันให้บรรลุตามเป้าหมาย จำนวน ๑๒ ตัวชี้วัด คือ

- (๑) ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ย ถ่วงน้ำหนักของกฎหมายที่คณะกรรมการกฤษฎีกาตรวจพิจารณาแล้วเสร็จตามที่นายกรัฐมนตรีหรือคณะรัฐมนตรีมอบหมาย
- (๒) ระดับความพึงพอใจของผู้ใช้บริการระบบ Search Engine ข้อมูลกฎหมายของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
- (๓) ร้อยละของนักกฎหมายภาครัฐในระบบพัฒนานักกฎหมายภาครัฐ ที่ผ่านการประเมินตามเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกากำหนด

(๔) ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ย ถ่วงน้ำหนักของการพัฒนานักกฎหมายกฤษฎีกา/เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาให้มีขีดความสามารถทันต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลง (จำนวน ๔ ด้าน คือ ด้านการเมือง การปกครองและการบริหาร ด้านเศรษฐกิจ ด้านสังคม และด้านพลังงานและสิ่งแวดล้อม)

(๕) ระดับความสำเร็จของร้อยละเฉลี่ย ถ่วงน้ำหนักตามเป้าหมายผลผลิตของส่วนราชการ (ตามเอกสารงบประมาณรายจ่าย)

(๖) ร้อยละของระดับความเชื่อมั่นของคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับคุณภาพการให้บริการของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

(๗) ร้อยละของระดับความพึงพอใจของผู้กำหนดนโยบาย

(๘) ระดับความสำเร็จของการดำเนินการตามมาตรการป้องกันและปราบปรามการทุจริต

(๙) ร้อยละของการเบิกจ่ายเงินงบประมาณรายจ่ายลงทุน/ภาพรวม

(๑๐) ระดับความสำเร็จของการจัดทำต้นทุนต่อหน่วยผลผลิต

(๑๑) ระดับความสำเร็จของการควบคุมภายใน

(๑๒) ระดับความสำเร็จของการพัฒนาคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ

จากผลการปฏิบัติราชการของสำนักงานฯ ที่สามารถบรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ เกิดจากความร่วมมือของข้าราชการและเจ้าหน้าที่จากสำนัก/ศูนย์/สถาบันและฝ่ายต่าง ๆ ในการมีส่วนร่วมผลักดัน โดยปฏิบัติงานเต็มความรู้ความสามารถและความทุ่มเทเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่องค์กรและประเทศชาติ สำหรับผลการปฏิบัติราชการที่อยู่ระหว่างการผลักดัน ซึ่งเป็นตัวชี้วัดที่มีเงื่อนไขเรื่องระยะเวลาเกี่ยวข้องด้วย สำนักงานฯ จะได้เร่งรัดผลักดันให้บรรลุผลเมื่อสิ้นสุดการปฏิบัติราชการตามที่กำหนดในปีงบประมาณ

กฎหมายต่างประเทศ

การเพิ่มค่าตอบแทน ให้แก่ผู้บริหารบริษัทในสหรัฐอเมริกา

นางสาวพัชรี ไชยเรืองกิตติ*

ปมปัญหา

นับแต่สหรัฐอเมริกาได้ดำเนินการปฏิรูประบบการเงินหลังจากเกิดวิกฤตการณ์ทางการเงินเมื่อสองปีที่แล้ว เมื่อพิจารณาจากสถิติผลการประกอบการทางธุรกิจภายในประเทศในช่วงไตรมาสที่สี่ ของปี ค.ศ. ๒๐๑๐ พบว่าบริษัทของสหรัฐอเมริกาเติบโตคิดเป็นร้อยละ ๒๙.๒ เมื่อเทียบกับช่วงเดียวกันของปี ค.ศ. ๒๐๐๙ นับเป็นการขยายตัวใหญ่ที่สุดในรอบ ๖๐ ปี

อย่างไรก็ดี แม้เศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกามีได้ทรุดตัวลง แต่จากการประเมินอัตราการว่างงานในเดือนมีนาคมยังคงอยู่ที่ประมาณร้อยละ ๘.๘ จึงทำให้นักเศรษฐศาสตร์หลายสำนักคาดการณ์ว่าสภาพเศรษฐกิจโดยรวมของประเทศยังคงซบเซาไปอีกระยะหนึ่งแต่คงไม่ย่ำแย่ไปมากกว่านี้ และมีข้อสังเกตที่น่าสนใจว่า เมื่อวิเคราะห์การได้รับค่าตอบแทนทางการเงินของผู้บริหารบริษัทขนาดใหญ่ของสหรัฐอเมริกาโดยเฉลี่ยจากสองร้อยบริษัทชั้นนำ ปรากฏว่าค่าตอบแทนเฉลี่ยอยู่ในอัตราคนละ ๙.๖ ล้านดอลลาร์ต่อลาร์สหรัฐฯ ต่อปี หรือเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๒ เมื่อเปรียบเทียบกับค่าเฉลี่ยของปี ค.ศ. ๒๐๐๙ ทั้งนี้ บริษัท Capital One และ Goldman Sachs อันเป็นบริษัทที่ขอรับการช่วยเหลือทางเศรษฐกิจจากรัฐบาลตามแผนกอบกู้ทางการเงินโดยเงินภาษีประชาชนก็ยังจ่ายแก่ผู้บริหารสูงสุดของบริษัทในระดับสูงเช่นเดียวกัน

ดังนั้น ปัญหาที่สหรัฐอเมริกา กำลังประสบอยู่ในขณะนี้คือ การฟื้นตัวของเศรษฐกิจจำกัดอยู่แค่กลุ่มภาคธุรกิจขนาดใหญ่ในเขตเมืองเท่านั้น โดยเม็ดเงินที่เพิ่มขึ้นในระบบไม่ได้ถูกจัดสรรลงไปสู่รากหญ้า ทำให้เกิดปัญหาความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจมากยิ่งขึ้น

หลังจากเกิดวิกฤติเศรษฐกิจเมื่อปี ค.ศ. ๒๐๐๘ ทำให้สหรัฐอเมริกาต้องปฏิรูประบบการกำกับดูแลด้านตลาดเงินในประเทศขนาดใหญ่ โดยมีการประกาศใช้กฎหมายปฏิรูประบบการเงินที่ชื่อ Dodd-Frank Wall Street Reform and Consumer Protection Act 2010 (Public Law No: 111-203) มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๒๑ กรกฎาคม ค.ศ. ๒๐๑๐ เป็นต้นมา โดยเนื้อหาของกฎหมายดังกล่าว แบ่งได้ ๔ ส่วน คือ (๑) การกำกับสถาบันการเงิน (๒) การป้องกันสิทธิประโยชน์ของผู้บริโภคผลิตภัณฑ์ทางการเงิน (๓) การกำกับดูแลสถาบันการเงินที่มีความซับซ้อน และการลงทุนตราสารอนุพันธ์นอกตลาด รวมถึงเฮดจ์ฟันด์ (Hedge Funds) และ (๔) การปรับปรุงความสามารถของภาครัฐในการจัดการกับสถาบันการเงินที่สื่อเค้าวาจะทำให้เกิดวิกฤติ ซึ่งกฎหมายนี้มีเป้าหมายที่จะควบคุมการทำธุรกรรมที่มีความเสี่ยงสูงในวอลสตรีต อันเป็นต้นเหตุที่ทำให้เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำไปทั่วโลกเมื่อปี ค.ศ. ๒๐๐๘ อีกทั้งยังช่วยแก้ปัญหาเรื่องความเสี่ยงเชิงโครงสร้างของสถาบันการเงิน

* นักกฎหมายกฤษฎีกาปฏิบัติกร ฝ่ายพัฒนากฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ที่มีขนาดใหญ่เกินกว่าจะปล่อยให้ล้มละลายได้ (Too Big to Fail) นอกจากนี้ กฎหมายดังกล่าวยังช่วยปกป้องผลประโยชน์ของผู้บริโภคชาวอเมริกันอีกด้วย ในส่วนนี้จะขอหยิบยกมาพิจารณาเฉพาะมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมกำกับ การจ่ายเงินตอบแทนแก่ผู้บริหารบริษัทอย่างไม่เหมาะสม ซึ่งอยู่ในส่วนเกี่ยวกับการกำกับสถาบันการเงินและการป้องกันสิทธิประโยชน์ของผู้บริโภคผลิตภัณฑ์ทางการเงิน

มาตรการทางกฎหมายในการควบคุมกำกับ การจ่ายเงินตอบแทนผู้บริหารบริษัทอย่างไม่เหมาะสมตาม Dodd-Frank Wall Street Reform and Consumer Protection Act 2010

Dodd-Frank Wall Street Reform and Consumer Protection Act 2010 หรือที่เรียกโดยทั่วไป (Popular Name) ว่า “กฎหมาย Dodd-Frank” เป็นกฎหมายที่มีสาระสำคัญบางส่วนในการแก้ไขและเพิ่มเติมกฎเกณฑ์การกำกับสถาบันการเงิน รวมถึงการป้องกันสิทธิประโยชน์ของการลงทุนในสถาบันการเงิน โดยเฉพาะเรื่องเกี่ยวกับธรรมาภิบาล (Good Governance) ของบริษัท ค่าตอบแทนผู้บริหาร และการเปิดเผยข้อมูลสำหรับบริษัทที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ โดย Subtitle E-Accountability and Executive Compensation, Title IX Investor Protection and Improvements to the Regulation of Securities ของกฎหมายดังกล่าวได้กำหนดเพิ่มอำนาจให้แก่ผู้ถือหุ้น (Shareholder) มี

ส่วนร่วมในการกำหนดโครงสร้างคณะกรรมการและค่าตอบแทนผู้บริหารระดับสูงของบริษัท เช่น การให้คณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์ และตลาดหลักทรัพย์ของสหรัฐอเมริกา หรือ ก.ล.ต. (US Securities and Exchange Commission: SEC) มีอำนาจออกกฎเกณฑ์ที่อนุญาตให้ผู้ถือหุ้นสามารถใช้หนังสือมอบฉันทะ (proxy solicitation) เสนอรายชื่อบุคคลให้ที่ประชุมผู้ถือหุ้นลงคะแนนเสียงเลือกเป็นกรรมการบริษัท รวมทั้งขยายขอบเขตอำนาจที่บริษัทมีสิทธิในการเรียกคืนค่าตอบแทนผู้บริหาร (compensation clawback) โดย ก.ล.ต.ต้องออกกฎบังคับให้บริษัทจดทะเบียนทุกแห่งมีนโยบายเรียกคืนค่าตอบแทนจาก ๑ ปี เป็น ๓ ปีย้อนหลังได้ในกรณีที่ผู้บริหารไม่ปฏิบัติตามกฎในสาระสำคัญ (material noncompliance) เช่น ไม่ส่งรายงานการขายหุ้นล็อตใหญ่ แปลว่ายังไม่ถึงขั้นฉ้อโกงบริษัทก็ถูกเรียกคืนค่าตอบแทนได้เช่นเดียวกัน เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้ผู้บริหารทำงานด้วยความรอบคอบและมีตระวังมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ยังได้กำหนดกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการให้อำนาจแก่ผู้ถือหุ้นของบริษัทในการทวงถาม หรือการประท้วงนโยบายการให้ค่าตอบแทนผู้บริหารที่ผู้ถือหุ้นคิดว่าเป็นการไม่สมควรได้รับหรือไม่เหมาะสม แม้ว่าคณะกรรมการบริหารบริษัท (Board of Directors) ไม่จำเป็นจะต้องทำตามมติของผู้ถือหุ้น (มติแบบนี้เรียกว่า non-binding resolution) ในเรื่องนโยบายการจ่ายค่าตอบแทนให้แก่ผู้บริหารก็ได้ แต่กฎหมายได้กำหนดให้บริษัทต้องส่งรายงานผลการประชุมในเรื่องดังกล่าวให้แก่ ก.ล.ต.ด้วย โดยกรณีที่คณะกรรมการบริหารบริษัทไม่ทำตามความประสงค์ของผู้ถือหุ้นย่อมทำให้บุคคลภายนอกสงสัยเกี่ยวกับความโปร่งใสในการดำเนินงาน จากเดิมที่คณะกรรมการบริหารบริษัทมักจะเอาใจ CEO และผู้บริหารระดับสูง ด้วยการจ่ายค่าตอบแทนที่สูงเกินไปโดยไม่ดูถึงผลประโยชน์ของบริษัท กฎหมาย Dodd-Frank จึงกำหนดให้บริษัทที่จดทะเบียนต้องเปิดเผยรายละเอียดข้อมูลแสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าตอบแทนของผู้บริหารแต่ละคนที่ได้รับจริงและผลประโยชน์ของบริษัทต่อ ก.ล.ต. ทั้งนี้ ให้รวมถึงการเปลี่ยนแปลงมูลค่าหุ้น

ของบริษัทและการจ่ายเงินปันผลด้วย กรณีนี้เห็นได้ว่ากฎเกณฑ์ในการกำหนดค่าตอบแทนเรื่องนี้น่าจะทำให้คณะกรรมการบริหารบริษัทมีความระมัดระวังและรอบคอบในการบริหารบริษัทและเป็นการสร้างแรงกดดันให้คณะกรรมการบริหารบริษัทรับฟังความคิดเห็นจากผู้ถือหุ้นมากขึ้น

ลักษณะโดยทั่วไปของค่าตอบแทนของผู้บริหารบริษัทชั้นนำในสหรัฐอเมริกา

โดยปกติค่าตอบแทนผู้บริหารส่วนใหญ่จะประกอบไปด้วย เงินเดือน เงินประจำตำแหน่ง เงินโบนัส เบี้ยประชุมทรัพย์สินอื่น ๆ รวมถึงสิทธิในการเลือกซื้อหุ้นในราคาที่ถูกกลงกว่าไวก่อน (Stock Option) ซึ่งหลังจากเกิดวิกฤติเศรษฐกิจนั้นมักเป็นช่วงที่ดัชนีหุ้นจะสูงขึ้น ทำให้สิทธิในการเลือกซื้อหุ้นดังกล่าวมีมูลค่ามากขึ้นตามไปด้วย เช่น ในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ Philippe P. Dauman ผู้บริหารสูงสุดของบริษัท Viacom เป็นผู้บริหารที่ได้รับค่าตอบแทนสูงสุดที่จำนวน ๘๔.๕ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งค่าตอบแทนที่เพิ่มสูงขึ้นอย่างมากนั้นเป็นผลมาจากหุ้นที่ได้รับมาในขณะที่เข้าทำสัญญากับบริษัทในปีก่อน ผู้บริหารซึ่งได้ค่าตอบแทนสูงรองลงมา ได้แก่ Ray R. Irani ผู้บริหารสูงสุดของบริษัท Occidental Petroleum ได้รับค่าตอบแทนจำนวน ๗๖.๑ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ ซึ่งเพิ่มขึ้นร้อยละ ๑๔๒ จากปีก่อน และ Lawrence J. Ellison ผู้บริหารสูงสุดของบริษัท Oracle ผู้ผลิตซอฟต์แวร์ยักษ์ใหญ่ ได้รับค่าตอบแทนจำนวน ๗๐.๑ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ แม้ว่าค่าตอบแทนดังกล่าวจะลดลงร้อยละ ๑๗ จากปีก่อนก็ตาม แต่ฐานะทางการเงินของ Mr. Ellison ในปี ค.ศ. ๒๐๑๐ ยังคงดีเยี่ยม เพราะเขายังมีหุ้นและทรัพย์สินอื่น ๆ ในบริษัท Oracle มากกว่า ๒๖.๓ พันล้านเหรียญดอลลาร์สหรัฐฯ ส่วน Alan R. Mulally ผู้บริหารสูงสุดของบริษัท Ford Motors ได้รับค่าตอบแทนจำนวน ๒๖.๕ ล้านดอลลาร์สหรัฐฯ เพิ่มขึ้นจากปีก่อนเกือบร้อยละ ๕๐ ทั้งนี้ เนื่องมาจากมูลค่าที่เพิ่มขึ้นของสิทธิในการซื้อหุ้นของบริษัท Ford Motors ซึ่งทะยานฝ่าแนวต้านขึ้นไปกว่าร้อยละ ๗๐ เมื่อเปรียบเทียบกับมูลค่าหุ้นในช่วงเวลาเดียวกันของปีที่แล้ว

จากผลสำรวจเรื่องค่าตอบแทนของผู้บริหารบริษัทของสถาบันวิจัยต่าง ๆ นั้น ส่วนใหญ่ได้แสดงความเป็นห่วงว่ากฎเกณฑ์ใหม่ในการให้อำนาจผู้ถือหุ้นคนอำนาจกับคณะกรรมการบริหารบริษัท ตามที่กฎหมาย Dodd-Frank กำหนดนั้นเพียงพอหรือไม่ ซึ่งจากการศึกษาเห็นได้ชัดเจนเลยว่าในช่วง ๒ อาทิตย์แรกของการประชุมใหญ่ผู้ถือหุ้นนั้น ผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่ของบริษัทยักษ์ใหญ่ ๔ บริษัทของสหรัฐอเมริกา ได้แก่ Hewlett-Packard, Beazer Homes USA, the Jacobs Engineering Group และ Shuffle Master ลงคะแนนเสียงไม่เห็นด้วยกับนโยบายการให้ค่าตอบแทนผู้บริหารที่เสนอโดยคณะกรรมการบริหารบริษัท แต่เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงเวลาเดียวกันในปี ค.ศ. ๒๐๐๙ แล้วมีเพียง ๓ บริษัท ได้แก่ KeyCorp, Occidental Petroleum และ Motorola เท่านั้นที่ผู้ถือหุ้นลงคะแนนเสียงคัดค้านในเรื่องเหล่านี้

การจ่ายค่าตอบแทนแก่ผู้บริหารบริษัทตามกฎหมายของประเทศไทย

กฎหมายไทยจะมีการกำหนดเฉพาะการจ่ายค่าตอบแทนแก่กรรมการบริษัท ซึ่งมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติบริษัทมหาชนจำกัด พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้การจ่ายค่าตอบแทนกรรมการเป็นไปตามข้อบังคับของบริษัท แต่หากกรณีข้อบังคับของบริษัทมิได้กำหนดไว้ การจ่ายค่าตอบแทนตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามมติของที่ประชุมผู้ถือหุ้น ซึ่งประกอบด้วยคะแนนเสียงไม่น้อยกว่าสองในสามของจำนวนเสียงทั้งหมดของผู้ถือหุ้นซึ่งมาประชุม

อย่างไรก็ตาม มาตรา ๑๑๔ (๔) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน บัญญัติให้ในรายงานประจำปีของคณะกรรมการนั้นต้องปรากฏรายละเอียดเกี่ยวกับผลประโยชน์ตอบแทน หุ้น หุ้นกู้ หรือสิทธิประโยชน์อื่นที่กรรมการได้รับจากบริษัท พร้อมกับระบุชื่อกรรมการซึ่งเป็นผู้ได้รับนั้นด้วย เพื่อแสดงถึงความโปร่งใสในการบริหารงานของคณะกรรมการ ส่วนบทบัญญัติเกี่ยวกับการจ่ายค่าตอบแทนผู้บริหารบริษัทนั้นไม่มีกฎหมายกำหนดไว้แต่ประการใด แต่โดยทั่วไปค่าตอบแทนผู้บริหารของบริษัทจดทะเบียนจะถูกกำหนดโดยคณะกรรมการพิจารณา

คำตอบแทน (ในตลาดหุ้นไทยใช้คำว่า “คณะกรรมการสรรหาและพิจารณาค่าตอบแทน”) ซึ่งบริษัทจดทะเบียนส่วนใหญ่จะนำหลักการกำกับดูแลกิจการที่ดีของสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ เรื่อง “แนวปฏิบัติที่ดีในการกำหนดค่าตอบแทนกรรมการ” มาปรับใช้ โดยกำหนดให้คณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนควรต้องเป็นกรรมการอิสระโดยส่วนใหญ่ กล่าวคือ ปราศจากการดำรงตำแหน่งใด ๆ ในบริษัท และประธานคณะกรรมการบริษัทก็ไม่ควรเป็นประธานหรือกรรมการสรรหาเสียเอง เพื่อให้การทำหน้าที่ของคณะกรรมการพิจารณาค่าตอบแทนมีความเป็นอิสระอย่างแท้จริง แต่อย่างไรก็ดีทั้งข้อกฎหมายและแนวปฏิบัติต่าง ๆ ของไทย มิได้กำหนดข้อห้ามหรือบทลงโทษที่ชัดเจนถ้ากรรมการพิจารณาค่าตอบแทนมิได้เป็นอิสระอย่างแท้จริง จึงก่อให้เกิดข้อสงสัยแก่บุคคลทั่วไปว่า กรรมการพิจารณาค่าตอบแทนเป็นอิสระจริงหรือไม่

เมื่อพิจารณาจากตลาดหุ้นไทยที่ผ่านมา ผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่แทบไม่ใส่ใจกับประเด็นการกำหนดค่าตอบแทนผู้บริหาร รวมถึงเรื่องกรณีโกงหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับของบริษัทเท่าที่ควร เช่น ประเด็นเกี่ยวกับกรรมการหรือผู้บริหารที่ดำรงตำแหน่งกรรมการในบริษัทลูกหรือบริษัทร่วมนั้น ไม่ควรได้รับค่าตอบแทนเท่ากับกรรมการซึ่งเป็นบุคคลภายนอก เพราะกระทำตามหน้าที่โดยบริษัทแม่เป็นผู้ส่งไป (เรียกว่าเป็น “กรรมการตัวแทน” หรือ Nominee Director) บริษัทจดทะเบียนจำนวนมากยังไม่ใส่ใจกับเรื่องนี้ และยังให้ค่าตอบแทนกรรมการตัวแทนเท่ากับกรรมการซึ่งเป็นบุคคลภายนอกติดต่อกันมานานหลายสิบปี ยกตัวอย่างเช่น กรณีของ บมจ. ปตท. บริษัทยักษ์ใหญ่ที่ได้รับรางวัลธรรมาภิบาลดีเด่นนั้น ผู้บริหารของ ปตท. ได้เข้าไปเป็นกรรมการในบริษัทลูกคนละหลาย ๆ แห่ง และได้รับค่าตอบแทนที่สูงมาก ๆ เช่น ในปี ค.ศ. ๒๐๐๘ ผู้บริหารสูงสุดของ ปตท. ได้รับโบนัสและเบี้ยประชุมต่าง ๆ รวม ๒๒.๗ ล้านบาท ไม่นับรวมเงินเดือนและผลประโยชน์ที่ได้รับในฐานะลูกจ้างเต็มเวลาของบริษัท ปตท. ซึ่งคาดกันว่าปีประมาณ ๑๖.๕ ล้านบาท แม้จะมีการอ้างถึงความเสี่ยงต่อการรับผิดชอบตามกฎหมายของกรรมการก็ตาม ซึ่งกรรมการเหล่านั้นก็สามารถซื้อประกันคุ้มครองความเสี่ยงได้ และกรรมการส่วนใหญ่ก็ทำกันอยู่แล้ว การที่คณะกรรมการอนุมัติให้ฝ่ายบริหารรับประโยชน์ที่ดู

เหมือนจะสูงเกินควรเช่นนี้ ทำให้เกิดความเสียงเรื่องการให้ต่างตอบแทนระหว่างผู้บริหารกับคณะกรรมการ และอาจโยงไปถึงเรื่องการให้ต่างตอบแทนระหว่างเจ้ากระทรวงกับผู้บริหารบริษัทต่าง ๆ โดยผ่านข้าราชการที่ถูกเลือกมาในคณะกรรมการในบริษัทด้วย อย่างไรก็ตาม ประเด็นค่าตอบแทนของผู้บริหารที่บริษัทส่งไปเป็นกรรมการในบริษัทย่อยและบริษัทร่วมนั้นไม่เพียงแต่เป็นประเด็นธรรมาภิบาลเท่านั้น แต่เป็นประเด็นที่ว่าทำไมผู้ถือหุ้นถึงปล่อยให้คณะกรรมการจ่ายเงินซ้ำซ้อน ซึ่งธรรมเนียมปฏิบัติในต่างประเทศนั้น ผู้ถือหุ้นจะเอาจริงกับการตรวจสอบผลการดำเนินงานของบริษัทมากกว่าไทย และโดยปกติบริษัทจะโอนเงินที่ผู้บริหารได้รับจากการเป็นกรรมการตัวแทนกลับคืนสู่บริษัทแม่ หรือ โอนเข้ามูลนิธิของบริษัทที่ทำการกุศลโดยอัตโนมัติ ซึ่งบริษัทไทยที่ทำแบบนี้ก็มีเหมือนกัน แต่ก็ยังเป็นส่วนน้อยมาก

บทสรุป

แม้หลักการทั่วไปจะเห็นพ้องต้องกันว่าผู้บริหารควรได้รับค่าตอบแทนสูง ๆ เพราะยิ่งสูงมากก็น่าจะยังมีแรงจูงใจในการทำงานเพื่อบริษัท แต่ค่าตอบแทนที่สูงเกินควรนั้นอาจก่อให้เกิดผลเสียแก่บริษัทมากกว่าผลดีก็เป็นได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนกระตุ้นเตือนคณะกรรมการบริหารบริษัทต้องปฏิบัติหน้าที่ให้เป็นไปตามกฎหมาย วัตถุประสงค์ และข้อบังคับของบริษัท ตลอดจนรับฟังมติที่ประชุมผู้ถือหุ้นด้วยความซื่อสัตย์สุจริต และระมัดระวังรักษาผลประโยชน์ของบริษัทตามหลักธรรมาภิบาล เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นแก่ผู้เกี่ยวข้อง (Stakeholders Condence) ว่าบริษัทมีความโปร่งใสในการบริหารจัดการที่จะช่วยป้องกันการแสวงหาผลประโยชน์ของกรรมการและผู้บริหาร รวมถึงเป็นการสร้างมูลค่าเพิ่มแก่ผู้ถือหุ้น (Shareholder Values) อันเป็นการช่วยสร้างความมั่นใจในการลงทุน และส่งผลให้หุ้นที่นักลงทุนถืออยู่มีมูลค่าเพิ่มขึ้นด้วย

นางสาววาริรัตน์ รัตนวิบูลย์สม*

บทบาทและสิทธิของสตรี กับความเป็นผู้นำองค์กร

ความเป็นมา

คำว่า “เพศหญิง” หรือคำว่า “สตรี” แม้จะเป็นที่รู้จักและคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีในสังคมของทุกประเทศมา ยาวนาน แต่ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าที่ผ่านมาคนในสังคมแคร์จักษ์ คำเหล่านี้เพียงผิวเผินเท่านั้น แต่ยังไม่ได้ตระหนักถึงคุณค่า ของเพศหญิงหรือสตรีมากเท่าที่ควร ประกอบกับ World Economic Forum ได้จัดทำรายงานเรื่องช่องว่างระหว่าง เพศชายและเพศหญิงในบริษัทเอกชน ฉบับปี พ.ศ. ๒๕๕๓ (The Corporate Gender Gap Report 2010) ซึ่งแสดง อัตราการดำรงตำแหน่งระดับสูงของผู้หญิงในหลายประเทศ ว่ายังมีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับศักยภาพทางเศรษฐกิจ ของประเทศเหล่านั้น โดยผลการสำรวจได้ชี้ว่าเกือบทุก ประเทศทั่วโลกมีอัตราการจ้างผู้หญิงดำรงตำแหน่งระดับ สูงโดยเฉลี่ยจำนวนน้อย เช่น ผู้หญิงที่ดำรงตำแหน่ง CEO ในประเทศฟินแลนด์ มีจำนวนร้อยละ ๑๓ ประเทศอิตาลี

จำนวนร้อยละ ๑๑ หรือประเทศบราซิล จำนวนร้อยละ ๑๑ และยังมีบางประเทศไม่มีการจ้างผู้หญิงดำรงตำแหน่งระดับ สูงในบริษัทเลย เช่น ประเทศเบลเยียม ประเทศเม็กซิโก ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ สหราชอาณาจักร หรือประเทศ สหรัฐอเมริกา อย่างไรก็ตาม นับเป็นนิมิตหมายอันดีที่หลาย ประเทศเริ่มให้ความสำคัญกับการส่งเสริมบทบาทและสิทธิ ของสตรีเพิ่มมากขึ้น โดยมีความพยายามสร้างโอกาสให้สตรี ได้ดำรงตำแหน่งระดับสูงในองค์กรที่ต้องอาศัยบุคคลที่มีความ รู้และความเชี่ยวชาญ เพื่อแสดงความสามารถให้เป็นที่ ประจักษ์แก่สังคม และนำมาซึ่งการยอมรับและนับถือจาก ผู้คนรอบด้าน ด้วยสาเหตุหนึ่งอาจมาจากโลกเรามีประชากร เพศหญิงเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วประกอบกับผู้หญิงได้รับการ ศึกษาในระดับที่สูงขึ้นทัดเทียมกับผู้ชายมากขึ้น จึง ทำให้ช่องว่างทางการศึกษาและการแลกเปลี่ยนองค์ความ รู้ระหว่างเพศหญิงกับเพศชายมีน้อยลง

ผู้เขียนได้เล็งเห็นถึงความสำคัญเกี่ยวกับสิทธิความ เท่าเทียมกันทางเพศ จึงขอเสนอกรณีศึกษาของประเทศ นอร์เวย์ ซึ่งเป็นประเทศต้นแบบที่ริเริ่มสร้างกฎหมายหรือ มาตรการบังคับ เพื่อส่งเสริมบทบาทและสิทธิของสตรีใน การดำรงตำแหน่งระดับสูงขององค์กรในปัจจุบันเพื่อให้เห็น ภาพที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

การส่งเสริมบทบาทและสิทธิของสตรีในประเทศ นอร์เวย์

ประเทศนอร์เวย์ หรือมีชื่อเรียกทางการว่า “ราชอาณาจักรนอร์เวย์” (The Kingdom of Norway) เป็น ประเทศที่ตั้งอยู่ในแถบยุโรปเหนือ ส่วนตะวันตกของคาบ สมุทรสแกนดิเนเวีย ในปี ค.ศ. ๑๙๙๒ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ประเทศนอร์เวย์มีจำนวนสตรีที่ดำรงตำแหน่งอยู่ในคณะ กรรมการของบริษัทในอัตราส่วนเพียงร้อยละ ๓ แต่เมื่อ ถึงสิ้นปี ค.ศ. ๒๐๐๘ (พ.ศ. ๒๕๕๑) ซึ่งผ่านไปสิบหกปีนั้น กลับพบว่าจำนวนสตรีที่ดำรงตำแหน่งระดับสูงในบริษัทมี จำนวนเพิ่มสูงขึ้นมากถึงร้อยละ ๔๐ ของจำนวนผู้บริหาร

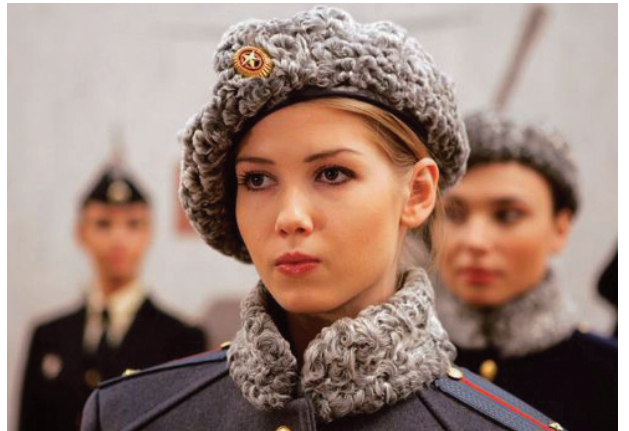
*นักกฎหมายกฤษฎีกาปฏิบัติการ ฝ่ายพัฒนากฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ทั้งหมดในประเทศ ในเรื่องดังกล่าวรัฐบาลของประเทศนอร์เวย์เป็นผู้มีบทบาทสำคัญในการร่วมผลักดันสนับสนุนบทบาทและสิทธิของสตรีชาวนอร์เวย์เป็นอย่างมาก โดยในช่วงปี ค.ศ. ๑๙๒๗ (พ.ศ. ๒๔๗๐) ผู้หญิงมีสิทธิเท่าเทียมกับผู้ชายทั้งในเรื่องสิทธิการหย่าร้าง การเลี้ยงดูบุตร และสิทธิในทรัพย์สิน ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๗๘ (พ.ศ. ๒๕๒๑) ได้มีการประกาศใช้บังคับ Gender Equality Act 1978 (พ.ศ. ๒๕๒๑) เพื่อส่งเสริมสถานะที่เท่าเทียมกันระหว่างเพศ รวมทั้งส่งเสริมความสำคัญของเพศหญิงให้มีโอกาสทางการศึกษา การจ้างแรงงาน และความก้าวหน้าทางวัฒนธรรม และการประกอบอาชีพ ห้ามมีการแบ่งแยกความแตกต่างหรือกีดกันทางเพศ นอกจากนี้ ในปี ค.ศ. ๑๙๗๙ (พ.ศ.

๒๕๒๒) ที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ (UN General Assembly) ได้มีมติเห็นชอบให้ใช้บังคับอนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบ (Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women “CEDAW”) อนุสัญญานี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นหลักเกณฑ์ระหว่างประเทศที่ว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของเพศหญิง และได้กำหนดความหมายของคำว่า “การเลือกปฏิบัติต่อผู้หญิง” (Discrimination Against Women) ไว้ให้หมายความถึง “การแบ่งแยก การกีดกัน หรือการจำกัดใด ๆ บนพื้นฐานแห่งเพศ ซึ่งอาจก่อให้เกิดผลกระทบหรือมีผลทำให้เสื่อมเสียถึงการยอมรับหรือการใช้สิทธิของสตรีโดยไม่คำนึงถึงสถานภาพด้านการสมรส บนพื้นฐานของความเสมอภาคระหว่างชายและหญิง บนพื้นฐานของสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพขั้นพื้นฐานทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมหรือด้านอื่น” ประเทศนอร์เวย์ได้ลงนามในอนุสัญญานี้ และได้ออกกฎหมายเพื่ออนุวัติการตามอนุสัญญา

ดังกล่าว ชื่อว่า Norwegian Gender Equality Act 2003 (พ.ศ. ๒๕๔๖) ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมล่าสุดในปี ค.ศ. ๒๐๐๕ (พ.ศ. ๒๕๔๘) โดยมีสาระสำคัญเป็นการกำหนดจำนวนผู้แทนเพศชายและเพศหญิงในการดำรงตำแหน่งกรรมการในหน่วยงานของรัฐ ซึ่งบัญญัติมาตรา ๒๑ (๑) - (๔) ได้บัญญัติสัดส่วนจำนวนกรรมการในหน่วยงานของรัฐให้มีจำนวนกรรมการทั้งเพศชายและเพศหญิงในอัตราที่เท่าเทียมหรือใกล้เคียงกัน คือ

(๑) กรณีที่หน่วยงานของรัฐกำหนดให้มีกรรมการจำนวนสองหรือสามคน ต้องประกอบด้วยผู้แทนที่เป็นเพศชายและเพศหญิงเข้ามาดำรงตำแหน่งในคณะกรรมการให้ครบทั้งสองเพศ

(๒) กรณีที่หน่วยงานของรัฐกำหนดให้มีกรรมการจำนวนสี่หรือห้าคน ต้องประกอบด้วยผู้แทนที่เป็นเพศชายและเพศหญิงอย่างน้อยเพศละสองคน

(๓) กรณีที่หน่วยงานของรัฐกำหนดให้มีกรรมการจำนวนหกถึงแปดคน ต้องประกอบด้วยผู้แทนที่เป็นเพศชายและเพศหญิงอย่างน้อยเพศละสามคน

(๔) กรณีที่หน่วยงานของรัฐกำหนดให้มีกรรมการจำนวนเก้าคน ต้อง

ประกอบด้วยผู้แทนที่เป็นเพศชายและเพศหญิงอย่างน้อย
เพศละสี่คน และหากจำนวนกรรมการมีมากกว่าเก้าคน
ขึ้นไป ต้องประกอบด้วยผู้แทนที่เป็นเพศชายและเพศหญิง
อย่างน้อยร้อยละสี่สิบของจำนวนกรรมการทั้งหมด

แม้ว่าการกำหนดสัดส่วนจำนวนกรรมการโดย
พิจารณาเรื่องเพศเป็นสำคัญนั้น อาจทำให้เกิดเสียงวิพากษ์
วิจารณ์เกี่ยวกับความมีประสิทธิภาพในการบริหารงาน
ขององค์กร เนื่องจากคนส่วนใหญ่ในสังคมยังคงมีทัศนคติ
ที่ต่อต้านความสามารถของสตรีในการบริหารงาน แต่ใน
ท้ายที่สุดเนื่องจากการที่รัฐบาลนอร์เวย์ให้ความสำคัญ
อย่างจริงจังกับการส่งเสริมบทบาทและสิทธิของสตรีโดย
เปิดโอกาสให้เพศหญิงได้เข้าศึกษาเล่าเรียนในระดับที่สูง
ทัดเทียมกับเพศชายแล้ว จึงทำให้จำนวนสตรีในประเทศ
นอร์เวย์ที่ดำรงตำแหน่งระดับสูงในหน่วยงานเพิ่มสูงขึ้นจาก
ร้อยละ ๒๕ ในปี ค.ศ. ๒๐๐๔ (พ.ศ. ๒๕๔๗) เป็นร้อยละ
๔๒ ในปี ค.ศ. ๒๐๐๙ (พ.ศ. ๒๕๕๒) และแสดงให้เห็นว่า
การบังคับใช้ Norwegian Gender Equality Act ก่อให้เกิด
ผลสำเร็จและเป็นมาตรการที่ช่วยส่งเสริมความสำคัญ
ของเพศหญิงได้เป็นอย่างดี

นอกจากประเทศนอร์เวย์ในฐานะที่เป็นผู้นำใน
การส่งเสริมบทบาทและสิทธิของสตรีให้สามารถดำรง
ตำแหน่งระดับสูงในหน่วยงานหรือองค์กรต่าง ๆ แล้ว ยังมี
อีกหลายประเทศในทวีปยุโรปที่ริเริ่มให้ความสนใจกับ
แนวทางการส่งเสริมสิทธิและความเท่าเทียมกันระหว่างเพศ
หญิงกับเพศชายเช่นกัน เช่น ประเทศไอซ์แลนด์ แม้ว่าจะเป็น
ประเทศขนาดเล็กในทวีปยุโรป ที่มีประชากรจำนวนเพียง
๓๒๐,๐๐๐ คน แต่ประชากรในประเทศมีรายได้สูงและ
รัฐบาลได้จัดสวัสดิการให้แก่พลเมืองของประเทศเป็นอย่างดี
ในเรื่องบทบาทและสิทธิของสตรีก็เป็นหนึ่งในนโยบาย

หลักที่รัฐบาลได้ให้ความสำคัญด้วยการณรงค์ส่งเสริมให้
สตรีมีบทบาทและมีสิทธิในสังคมมากขึ้น พิจารณาได้จาก
การออกกฎหมายว่าด้วยสถานะและสิทธิที่เท่าเทียมกัน
ระหว่างผู้หญิงและผู้ชาย (Act on the Equal Status and
Equal Rights of Women and Men) ซึ่งมีผลใช้บังคับในปี
ค.ศ. ๒๐๐๘ (พ.ศ. ๒๕๕๑) บัญญัติรับรองสิทธิของเพศหญิง
และเพศชายให้มีความเท่าเทียมกัน ส่งเสริมและเปิดโอกาส
ให้ผู้หญิงได้รับการศึกษามากขึ้น หรือเพิ่มจำนวนผู้หญิงให้
สามารถทำงานในระดับสูงหรือระดับหัวหน้ามากขึ้น หรือ
ในประเทศฝรั่งเศสก็ได้มีแนวความคิดในการกำหนดสัดส่วน
จำนวนผู้หญิงที่จะดำรงตำแหน่งกรรมการในองค์กรสำคัญ
ระดับประเทศเช่นเดียวกัน โดยนาย Françoise Guégot
ผู้แทนแคว้น Seine-Maritime ได้เสนอรายงานดังกล่าวต่อ
ประธานาธิบดี เพื่อสนับสนุนให้มีการจัดทำแผนการระยะ
ยาวจากปี ค.ศ. ๒๐๑๑ ถึงปี ค.ศ. ๒๐๑๕ (พ.ศ. ๒๕๕๔ -
๒๕๕๘) กำหนดให้ในแต่ละกระทรวงต้องรับผู้หญิงเข้าดำรง
ตำแหน่งระดับสูงอย่างน้อยร้อยละ ๔๐ ของจำนวนบุคลากร
ทั้งหมดในกระทรวงนั้น เพื่อส่งเสริมสิทธิของผู้หญิงให้เท่า
เทียมกับผู้ชายในการรับราชการ นอกจากนี้ในรายงานของ
นาย Guégot ยังได้เสนอแนวทางการศึกษาโดยแนะนำให้
รัฐบาลจัดทำสถิติเพื่อทราบถึงอุปสรรคในการทำงานของ
ผู้หญิง และกำหนดให้นำสัดส่วนจำนวนผู้หญิงร้อยละ ๔๐
ใช้กับทุกการแข่งขันสอบเข้ารับราชการเสมอ

การส่งเสริมบทบาทและสิทธิสตรีในประเทศไทย

แม้ว่าอนุสัญญาว่าด้วยการจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีในทุกรูปแบบขององค์การสหประชาชาติจะเกิดขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๗๙ (พ.ศ. ๒๕๒๒) แต่บทบัญญัติว่าด้วยการรับรองสิทธิความเท่าเทียมกันระหว่างเพศชายกับเพศหญิงของประเทศไทยปรากฏอย่างชัดเจนในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๑๗ เป็นฉบับแรก ซึ่งมาตรา ๒๘ วรรคสอง และ

วรรคสาม บัญญัติให้ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน และการจำกัดสิทธิและเสรีภาพอันเป็นการฝ่าฝืนเจตนารมณ์ตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจะกระทำมิได้ พร้อมกันนี้ ในมาตรา ๒๓๖ ก็ได้บัญญัติมิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๘ วรรคสองมาใช้บังคับ ในระหว่างที่ยังมิได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งกฎหมายหรือบัญญัติกฎหมายขึ้นใหม่ เพื่อให้ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน ซึ่งต้องไม่เกินสองปีนับแต่วันใช้รัฐธรรมนูญนี้ トラบจนกระทั่งถึงรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน ก็ยังคงบัญญัติรับรองสิทธิความเท่าเทียมกันของชายและหญิงไว้ในมาตรา ๓๐ วรรคสอง นอกจากนี้บทบัญญัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว ยังมีกฎหมายระดับพระราชบัญญัติที่บัญญัติรับรองสิทธิของชายและหญิงไว้อย่างชัดเจน คือ

(๑) พระราชบัญญัติว่าด้วยสภากาชาดไทย พระพุทธศักราช ๒๕๖๑ มาตรา ๑๑ วรรคสอง บัญญัติให้ผู้หญิงจะเป็นสมาชิกในสภากาชาดไทยไม่จำกัดว่าหญิงหรือชายย่อมจะเป็นได้เท่ากัน

(๒) พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๕ บัญญัติให้นายจ้างปฏิบัติต่อลูกจ้างชายและหญิงโดยเท่าเทียมกันในการจ้างงาน เว้นแต่ลักษณะหรือสภาพของงานไม่อาจปฏิบัติเช่นนั้นได้

ล่าสุด เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๓ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะกรรมการกฤษฎีกา คณะที่ ๙) ได้ตรวจพิจารณาร่างพระราชบัญญัติความเท่าเทียมระหว่างเพศ พ.ศ. (เรื่องเสรีที่ ๗๔๗/๒๕๕๓) ที่เสนอโดยกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์แล้วเสร็จ ซึ่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวมีขึ้นเพื่อส่งเสริมความเสมอภาคกันระหว่างชายและหญิง เพื่อแก้ไขปัญหาการเลือกปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมอันมีสาเหตุในเรื่องเพศ และเพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติตามมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เนื่องจากที่ผ่านมาประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายที่ว่าด้วยเรื่องการต่อต้านการเลือกปฏิบัติทางเพศไว้เป็นการเฉพาะ อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณากฎหมายทั้งหมดของประเทศไทยที่เกี่ยวกับการส่งเสริมบทบาทและสิทธิของสตรียังไม่พบว่าไม่มีกฎหมายฉบับใดที่กำหนดรองรับสัดส่วนของสตรีให้เข้าดำรงตำแหน่งระดับสูงในองค์กรเอกชนหรือหน่วยงานของรัฐไว้ดังเช่นกฎหมายของประเทศนอร์เวย์ แต่เมื่อนานมานี้ บริษัท Grant Thornton ได้เผยแพร่ผลสำรวจจาก ๓๙ ประเทศทั่วโลก ปรากฏว่าผู้หญิงไทยกลับติดอันดับหนึ่งจากทั่วโลกในการดำรงตำแหน่งผู้บริหารระดับสูงคิดเป็นร้อยละ ๔๕ โดยเฉพาะตำแหน่งผู้บริหารด้านการเงิน ทั้งนี้ เนื่องจากสังคมไทยเปิดโอกาสให้ผู้หญิงและให้ความเชื่อมั่นในตัวผู้หญิงมากขึ้น โดยมองว่าผู้หญิงและผู้ชายมีความทัดเทียมซึ่งกันและกัน ประกอบกับเรื่องของเศรษฐกิจในประเทศชะลอตัวลง จึงทำให้ผู้หญิงมุ่งมั่นและทุ่มเทให้กับงาน และผู้หญิงยังเปิดโอกาสให้ตนเองได้ศึกษาในระดับที่สูงขึ้น จึงมีโอกาสสอบเทียบเลื่อนขั้นในระดับสูงมากขึ้นนั่นเอง

unสรุป

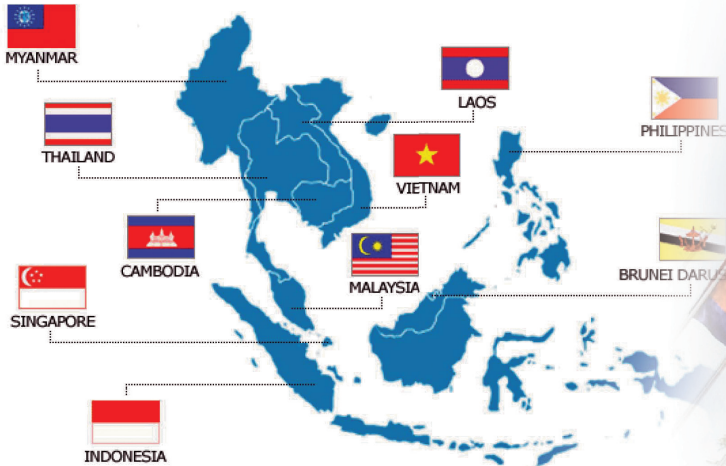
จากข้อมูลทั้งหมดที่กล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ในปัจจุบันนี้เกือบทุกประเทศรวมถึงประเทศไทยได้ให้ความสำคัญต้นตัวกับการส่งเสริมบทบาทและสิทธิของสตรีมากขึ้น ด้วยสาเหตุที่ว่าสตรีในยุคนี้จะไม่เพียงแต่เพียงความแข็งแกร่งทางด้านร่างกายเท่านั้น แต่หากเอ่ยถึงความแข็งแกร่งทางด้านอื่น เช่น ความรู้ ความสามารถ หรือระดับการศึกษาแล้วไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่า “สตรีก็มีคุณสมบัติครบในทุกด้านเช่นเดียวกับบุรุษ” ดังนั้น ในอนาคตอาจได้มีโอกาสเห็นกฎหมายที่ออกมาเพื่อปกป้องหรือคุ้มครองสิทธิของเพศชายเช่นเดียวกัน **(((☆)))**

ร่างกฎระเบียบว่าด้วยการทำความตกลง ระหว่างประเทศโดยอาเซียน (Draft Rules of Procedure of International Agreements by ASEAN)

สำนักกฎหมายต่างประเทศ

๑. ความเป็นมาของอาเซียน

สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of Southeast Asian Nations) หรืออาเซียน (ASEAN) เป็นการรวมกลุ่มประเทศเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ๑๐ ประเทศ ได้แก่ ไทย มาเลเซีย อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ บรูไน กัมพูชา ลาว พม่า และเวียดนาม เพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาค ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างอาเซียนกับต่างประเทศและองค์การระหว่างประเทศ ต่อมาในปี ๒๕๔๖ ณ เมืองบาหลี ที่ประชุมสุดยอดอาเซียนได้แสดงเจตนาว่ากันที่จะสร้างประชาคมอาเซียน โดยการจัดทำแผนงานด้านต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายดังกล่าวและนำไปสู่การจัดทำกฎบัตรอาเซียน (Charter of the Association of Southeast Asian Nations-ASEAN CHARTER) เพื่อวางกรอบทางกฎหมายและโครงสร้างองค์กรของอาเซียน ซึ่งทำให้อาเซียนเป็นองค์กรที่มีกฎกติกาในการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ

ทั้งนี้ กฎบัตรอาเซียนมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๑ ภายหลังที่ประเทศสมาชิกทั้ง ๑๐ ประเทศได้ให้สัตยาบันครบถ้วน กฎบัตรอาเซียนนั้น ประกอบด้วย ๕๕ ข้อบท โดยมีประเด็นสำคัญ ๆ ในเรื่องเกี่ยวกับการ

จัดตั้งคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลอาเซียนว่าด้วยสิทธิมนุษยชนการให้อำนาจเลขาธิการอาเซียนสอดส่องและรายงานการทำ ความตกลงและการดำเนินงานของอาเซียน การจัดตั้งกลไกรงษ์ข้อพิพาทระหว่างประเทศสมาชิก การให้ผู้นำเป็นผู้ตัดสินใจการดำเนินการกับประเทศสมาชิกที่ละเมิดพันธกรณีตามกฎบัตรอย่างร้ายแรง การปรับปรุงโครงสร้างองค์กรของอาเซียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น เป็นต้น

๒. โครงสร้างองค์กรของอาเซียน

กฎบัตรอาเซียนได้กำหนดโครงสร้างขององค์กรอาเซียน ดังนี้

- ที่ประชุมของผู้นำประเทศสมาชิกอาเซียน หรือที่ประชุมสุดยอดอาเซียน (ASEAN Summit) ทำหน้าที่กำหนดแนวนโยบาย เป้าหมาย และแผนการดำเนินงานของอาเซียน (ข้อ ๗)

- คณะมนตรีประสานงานอาเซียน (ASEAN Coordinating Council-ACC) ซึ่งประกอบด้วยรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียน (รัฐมนตรีต่างประเทศของประเทศสมาชิกอาเซียน) ทำหน้าที่เป็นองค์กรประสานการดำเนินการตามนโยบายของที่ประชุมสุดยอดอาเซียน (ข้อ ๘)

- คณะมนตรีประชาคมอาเซียน หรือคณะมนตรีประชาคมสามเสา (ASEAN Community Councils) ได้แก่

*รายละเอียดเพิ่มเติมโปรดดู http://www.mfa.go.th/asean/asean_web/media/aseanMiniBook.pdf

คณะมนตรีประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political-Security Community Council) คณะมนตรีประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน (ASEAN Economic Community Council) และ คณะมนตรีประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (Socio-Cultural Community Council) เป็นองค์กรระดับรองที่จะรับนโยบายของที่ประชุมสุดยอดอาเซียนมาปฏิบัติให้เกิดผล (ข้อ ๙) ในการนี้ คณะมนตรีประชาคมอาเซียนแต่ละคณะจะมีองค์กรระดับรัฐมนตรีเฉพาะสาขา (ASEAN Sectoral Ministerial Bodies) ที่เกี่ยวข้องในขอบข่ายการดำเนินงานของตน เช่น ด้านสาธารณสุข ด้านกลาโหม ด้านการศึกษา และด้านการเงินและการคลัง ซึ่งองค์กรระดับรัฐมนตรีเฉพาะสาขาอาจมีเจ้าหน้าที่อาวุโส (ระดับปลัดกระทรวง) และองค์กรย่อยที่เกี่ยวข้องในระดับลดหลั่นลงไปอีก (ข้อ ๑๐)

- เลขาธิการอาเซียน (Secretary General of ASEAN) เป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่ฝ่ายบริหารของอาเซียน ทำหน้าที่ตามที่กฎบัตรตราสาร พิธีสาร หรือแนวปฏิบัติกำหนด อำนาจความสะดวก และสอดคล้องดูแลความคืบหน้าในการอนุวัติการตามความตกลงและข้อตัดสินใจของอาเซียน (ข้อ ๑๑)

- คณะกรรมการผู้แทนถาวรประจำอาเซียน (Committee of Permanent Representatives to ASEAN) ซึ่งประกอบด้วยเอกอัครราชทูตที่ประเทศสมาชิกแต่ละประเทศ

แต่งตั้งไปทำหน้าที่ กรุงจากรัตนา เพื่อสนับสนุนการทำงานของคณะมนตรีประชาคมอาเซียนและองค์กรระดับรัฐมนตรีอาเซียนเฉพาะสาขา และประสานงานระหว่างองค์กรของอาเซียน เช่น สำนักเลขาธิการอาเซียนแห่งชาติและองค์กรระดับรัฐมนตรีอาเซียนเฉพาะสาขา (ข้อ ๑๒)

๓. การจัดทำและสาระสำคัญของร่างกฎระเบียบว่าด้วยการทำความตกลงระหว่างประเทศโดยอาเซียน

โดยที่ข้อ ๔๑ วรรคเจ็ด ของกฎบัตรอาเซียน กำหนดให้อาเซียนสามารถทำความตกลงกับนานาประเทศ องค์กร หรือสถาบันระหว่างประเทศ องค์กรหรือสถาบันระดับภูมิภาค หรือองค์กรหรือสถาบันระดับอนุภูมิภาค โดยกระบวนการในการทำความตกลงดังกล่าวนี้ ให้คณะมนตรีประสานงานอาเซียนเป็นผู้กำหนดโดยการหารือกับคณะมนตรีประชาคมอาเซียน จึงได้มีการยกร่างกฎระเบียบว่าด้วยการทำความตกลงระหว่างประเทศโดยอาเซียนนี้ขึ้นเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และขั้นตอนในการทำความตกลงของอาเซียน โดยเมื่อวันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๓ ที่ประชุมคณะเจ้าหน้าที่อาวุโส (Senior Officials Meeting-SOM) มีมติให้จัดตั้งคณะทำงานเจ้าหน้าที่อาวุโสว่าด้วยประเด็นด้านกฎหมายที่ค้างค้างของคณะผู้เชี่ยวชาญระดับสูงด้านกฎหมายว่าด้วยกฎบัตรอาเซียน (Senior Officials Meeting Working Group on Remaining High Level Legal Experts' Group on Follow-Up to the ASEAN Charter Issues) หรือคณะทำงานด้านกฎหมายอาเซียนขึ้นเพื่อจัดทำร่างกฎระเบียบว่าด้วยการทำความตกลงระหว่างประเทศโดยอาเซียน เมื่อคณะทำงานฯ ยกร่างกฎระเบียบฯ แล้วเสร็จ ที่ประชุมคณะเจ้าหน้าที่อาวุโส (SOM) และคณะมนตรีประสานงานอาเซียน (ACC) ได้พิจารณาแล้วมีมติให้นำส่งให้คณะมนตรีประชาคมอาเซียน (ASEAN Community Councils) พิจารณาให้ความเห็นชอบก่อนที่คณะมนตรีประสานงานอาเซียน (ACC) จะมีการรับรองร่างกฎระเบียบฯ ตามนัยข้อ ๔๑ วรรคเจ็ด ของกฎบัตรอาเซียน

ร่างกฎระเบียบว่าด้วยการทำความตกลงระหว่างประเทศโดยอาเซียน มีสาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

(๑) ร่างกฎระเบียบฯ ฉบับนี้จะใช้บังคับกับการทำความตกลงระหว่างประเทศโดยอาเซียนในฐานะที่เป็นองค์การระหว่างรัฐบาลในการดำเนินความสัมพันธ์ภายนอก ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๕๑ (๗) ของกฎบัตรอาเซียน โดยจะไม่ใช้บังคับกับการทำความตกลงระหว่างประเทศที่ทำโดยประเทศสมาชิกอาเซียนทั้งหมดและก่อให้เกิดภาระผูกพันกับประเทศสมาชิกแต่ละประเทศ

(๒) ความตกลงระหว่างประเทศ หมายถึง ความตกลงใด ๆ ที่เป็นลายลักษณ์อักษรไม่ว่าจะทำในรูปแบบใด ซึ่งอยู่ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศที่ก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่กับอาเซียนในฐานะที่เป็นองค์การต่างหากจากประเทศสมาชิก

(๓) ในขั้นตอนการเจรจานั้น ให้คณะกรรมการผู้แทนถาวรประจำอาเซียนกับองค์กรระดับรัฐมนตรีอาเซียนเฉพาะสาขาที่เกี่ยวข้องในระดับเจ้าหน้าที่อาวุโสจัดทำแผนการดำเนินการเจรจา โดยที่ประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียนโดยตนเอง หรือผ่านคณะกรรมการผู้แทนถาวรประจำอาเซียนเป็นผู้ตัดสินใจในแผนและแต่งตั้งผู้แทนที่เหมาะสมในการดำเนินการเจรจาในนามของอาเซียน

(๔) เมื่อดำเนินการเจรจาเสร็จสิ้น ให้ผู้แทนลงนามย่อในตัวบทของความตกลงระหว่างประเทศ เพื่อยืนยันความถูกต้องของรูปแบบและเนื้อหาของตัวบทที่มีการเจรจาในความตกลงระหว่างประเทศดังกล่าว ตัวบทของความตกลงที่ได้มีการลงนามย่อไม่ถือว่าเป็นตัวบทที่ยุติ แต่ต้องอยู่ภายใต้กระบวนการรับรอง ซึ่งผู้แทนต้องเสนอตัวบทของความตกลงระหว่างประเทศให้แก่องค์กรระดับรัฐมนตรีอาเซียนเฉพาะสาขาที่เกี่ยวข้องในระดับเจ้าหน้าที่อาวุโสเพื่อให้การรับรอง

(๕) การให้การรับรอง ให้กระทำโดยการหารือกับคณะกรรมการผู้แทนถาวรประจำอาเซียน โดยคณะกรรมการผู้แทนถาวรประจำอาเซียนต้องเสนอตัวบทของความตกลงที่ได้รับการรับรองแล้วให้แก่ที่ประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียนเพื่อพิจารณา ทั้งนี้ ในกรณีที่มีความจำเป็นที่จะต้องจัดทำเอกสารการมอบอำนาจเต็ม (full powers) เลขาธิการอาเซียนโดยคำแนะนำของที่ประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียน โดยตนเองหรือโดยผ่านคณะกรรมการผู้แทนถาวรประจำอาเซียน เป็นผู้ออกเอกสารการมอบอำนาจเต็มสำหรับการเจรจาหรือการลงนามในความตกลงระหว่างประเทศ

(๖) ส่วนกระบวนการในการให้ความยินยอมเพื่อผูกพันตามความตกลงระหว่างประเทศร่างกฎระเบียบฯ กำหนดให้กระทำโดยการลงนาม (Signature) เมื่อความตกลงระหว่างประเทศนั้นเองกำหนดให้การลงนามนั้นมีผลดังกล่าว หรือเมื่อเป็นความประสงค์ของอาเซียนที่

จะให้ผลดังกล่าวเมื่อมีการลงนาม โดยปรากฏจากเอกสารการมอบอำนาจเต็ม หรือโดยการแสดงออกในระหว่างการเจรจา หรือให้กระทำโดยการกระทำที่เป็นการยืนยันอย่างเป็นทางการ (Act of Formal Confirmation) เมื่อความตกลงระหว่างประเทศนั้นเองกำหนดให้การให้ความยินยอมต้องแสดงออกโดยการกระทำที่เป็นการยืนยันอย่างเป็นทางการ หรือเมื่อเป็นความประสงค์ของอาเซียนที่จะให้การลงนามในความตกลงระหว่างประเทศต้องอยู่ภายใต้การกระทำที่เป็นการยืนยันอย่างเป็นทางการโดยปรากฏจากเอกสารการมอบอำนาจเต็ม หรือโดยการแสดงออกในระหว่างการเจรจา หรือเมื่อบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งได้ลงนามในความตกลงระหว่างประเทศ และจะต้องมีการกระทำที่เป็นการยืนยันอย่างเป็นทางการ

๕. ข้อสังเกต

๕.๑ การให้ความยินยอมเข้าผูกพันตามความตกลงระหว่างประเทศของประเทศสมาชิกอาเซียน

โดยที่ประเทศสมาชิกอาเซียนมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการใด ๆ เพื่อให้ความมุ่งประสงค์ของอาเซียนบรรลุผลตามข้อ ๑ (๑๕) ประกอบกับข้อ ๒ ของกฎบัตรอาเซียน เมื่ออาเซียนเป็นองค์การระหว่างประเทศที่มีความสามารถในการจัดทำความตกลงระหว่างประเทศกับนานาประเทศ หรือองค์การในระดับอนุภูมิภาค ภูมิภาค และระหว่างประเทศ ต้องผูกพันตามความตกลงระหว่างประเทศที่ได้ทำขึ้นซึ่งเป็นไปตามกฎหมายจารีตประเพณีระหว่างประเทศ (Customary International Law) ที่ได้มีการกำหนดไว้ในข้อ ๒๗ (๒) ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญาระหว่างรัฐกับองค์การระหว่างประเทศหรือระหว่างองค์การระหว่างประเทศกับองค์การระหว่างประเทศ ค.ศ. ๑๙๘๖ ประเทศสมาชิกจึงต้องปฏิบัติตามความตกลงนั้นเช่นกัน

อย่างไรก็ตาม การที่ประเทศสมาชิกอาเซียนจะต้องผูกพันตามความตกลงระหว่างประเทศที่จัดทำโดยอาเซียน สมควรที่จะได้มีโอกาสพิจารณาถึงผลดีผลเสียและสิทธิประโยชน์ที่ประเทศสมาชิกจะได้รับ ตลอดจนการดำเนินการตามขั้นตอนของกฎหมายภายในของประเทศตน เพื่อให้ประเทศสมาชิกสามารถปฏิบัติตามความตกลงนั้นได้ โดยอาจกำหนดเป็นขั้นตอนหนึ่งของการจัดทำความตกลงระหว่างประเทศโดยอาเซียน หรือหากไม่กำหนดไว้ ก็สมควรเป็นข้อที่ต้องคำนึงถึงในการกำหนดท่าทีของอาเซียน (ASEAN Common Position)

๔.๒ ความชัดเจนของถ้อยคำ

โดยที่ร่างกฎระเบียบฯ กำหนดนิยามคำว่า “international agreement by ASEAN” ว่าหมายถึง ความตกลงใด ๆ ที่เป็นลายลักษณ์อักษรไม่ว่าจะทำในรูปแบบใด ซึ่งอยู่ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศที่ก่อให้เกิดสิทธิและหน้าที่กับอาเซียนในฐานะที่เป็นองค์ภาวะต่างหากจากประเทศสมาชิก โดยมีได้กำหนดว่าความตกลงนั้นอาจรวมอยู่ในตราสารฉบับเดียว หรือตราสารที่เกี่ยวข้องสองฉบับหรือมากกว่านั้น ซึ่งแตกต่างไปจากข้อ ๒ วรรคหนึ่ง (เอ) ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ค.ศ. ๑๙๖๑ และข้อ ๒ วรรคหนึ่ง (เอ) ของอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญาระหว่างรัฐกับองค์การระหว่างประเทศ หรือระหว่างองค์การระหว่างประเทศด้วยกัน ค.ศ. ๑๙๘๖ นอกจากนี้ ร่างกฎระเบียบฯ ยังมีได้ให้นิยามความหมายของคำที่มีความหมายเฉพาะบางคำ เช่น “full powers” หรือ “formal confirmation” จึงอาจเกิดปัญหาในการดำเนินการตามร่างกฎระเบียบฯ ได้ ดังนั้น สมควรมีการแก้ไขปรับปรุงให้เกิดความชัดเจนโดยอาจพิจารณาเทียบเคียงกับอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ค.ศ. ๑๙๖๑ และอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญาระหว่างรัฐกับองค์การระหว่างประเทศ หรือระหว่างองค์การระหว่างประเทศด้วยกัน ค.ศ. ๑๙๘๖ เพื่อมิให้เกิดปัญหาในการตีความในภายหลัง

๕.๓ การกำหนดขั้นตอนภายนอกของการดำเนินการจัดทำความตกลงระหว่างประเทศ

โดยที่เนื้อหาของร่างกฎระเบียบฯ ฉบับนี้ได้กำหนดขั้นตอนในการดำเนินการจัดทำความตกลงระหว่างประเทศ โดยอาเซียนอันเป็นขั้นตอนการดำเนินงานภายในระหว่างองค์กรของอาเซียน อันได้แก่ คณะกรรมการผู้แทนถาวรประจำอาเซียน องค์กรระดับรัฐมนตรีอาเซียนเฉพาะสาขาที่เกี่ยวข้องในระดับเจ้าหน้าที่อาวุโส ที่ประชุมรัฐมนตรีต่างประเทศอาเซียน เลขาธิการอาเซียน และผู้แทนอาเซียน ส่วนขั้นตอนภายนอกในการดำเนินการจัดทำความตกลงระหว่างประเทศ เช่น การยอมรับตัวบท (adoption) การยอมรับความถูกต้องแท้จริงของตัวบท (authentication) การแลกเปลี่ยนตราสาร (exchange of instruments) ซึ่งไม่ได้มีการกำหนดไว้ในร่างกฎระเบียบฯ นี้จึงต้องนำอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญา ค.ศ. ๑๙๖๑ และอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยกฎหมายสนธิสัญญาระหว่างรัฐกับองค์การระหว่างประเทศหรือระหว่างองค์การระหว่างประเทศด้วยกัน ค.ศ. ๑๙๘๖ มาปรับใช้ในฐานะที่เป็นกฎหมายระหว่างประเทศ

๕. บทสรุป

ร่างกฎระเบียบฯ ว่าด้วยการทำความตกลงระหว่างประเทศโดยอาเซียน (Draft Rules of Procedure for Conclusion of International Agreements by ASEAN) เป็นส่วนหนึ่งของร่างกฎระเบียบฯ ที่อาเซียนจัดทำขึ้นเพื่อกำหนดกฎเกณฑ์ทางกฎหมายที่จะเอื้ออำนวยให้การทำงานของอาเซียนเป็นไปอย่างคล่องตัวและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และเป็นก้าวแรกที่สำคัญของการเปิดบทบาทของอาเซียนในเวทีโลก จึงเป็นที่น่าจับตามองว่านับจากนี้ต่อไปอาเซียนจะดำเนินบทบาทไปในทิศทางใด เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของการจัดตั้งอาเซียน **(((☆)))**

ความเห็นทางกฎหมายของ คณะกรรมการกฤษฎีกาที่เข้าสว.จ

ศูนย์ข้อมูลกฎหมายกลาง

การบังคับใช้มาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗

มาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗ บัญญัติว่า “เมื่อผู้บังคับบัญชาได้ดำเนินการทางวินัยหรือสั่งให้ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาออกจากราชการในเรื่องใดไปแล้ว ให้รายงานสภาสถาบันอุดมศึกษาทราบ ในกรณีที่สภาสถาบันอุดมศึกษาพิจารณาแล้วเห็นว่าผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งลงโทษมิได้ดำเนินการทางวินัย หรือมิได้สั่งให้ออกจากราชการโดยเคร่งครัดหรือเป็นธรรม จะสั่งให้ผู้บังคับบัญชาทบทวนการดำเนินการและสั่งการใหม่ให้ถูกต้องเหมาะสมต่อไปก็ได้” พิจารณาจากบทบัญญัติดังกล่าวแล้ว ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษวินัยไม่ร้ายแรง (กล่าวคือ มิใช่กรณีการสั่งลงโทษปลดออกหรือไล่ออก) จะต้องรายงานให้สภาสถาบันอุดมศึกษาทราบหรือไม่ และหากต้องรายงานในกรณีดังกล่าว จะเป็นการกำหนดอำนาจของสภาสถาบันอุดมศึกษาซ้อนกับอำนาจในการพิจารณาอุทธรณ์คำสั่งลงโทษวินัยไม่ร้ายแรงที่สภาสถาบันอุดมศึกษามีอยู่ตามมาตรา ๖๑ หรือไม่

มาตรา ๖๐ เป็นบททั่วไปที่บัญญัติขึ้นเพื่อคุ้มครองสิทธิของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาที่ถูกดำเนินการทางวินัยให้อยู่ภายในขอบเขตที่กฎหมายกำหนดไว้ เพราะฉะนั้นเมื่อมีการดำเนินการทางวินัยขึ้นแล้ว ต่อมาไม่ว่าผลการสอบสวนจะปรากฏว่าผู้นั้นกระทำผิดวินัยหรือไม่ หรือกระทำผิดวินัยร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรงก็ตาม ผู้บังคับบัญชาที่ต้องรายงานให้สภาสถาบันอุดมศึกษาทราบ ต่างจากอำนาจตามมาตรา ๖๑ อันเป็นบทเฉพาะเกี่ยวกับการอุทธรณ์ จึงเห็นได้ว่าการใช้อำนาจของสภาสถาบันอุดมศึกษาในกรณีดังกล่าวเป็นการใช้อำนาจที่แตกต่างกันตามกลไกทางกฎหมายที่กำหนดไว้ และการกำหนดอำนาจเช่นนี้ทำให้สภาสถาบันอุดมศึกษาใช้อำนาจหน้าที่ที่ซ้ำซ้อนกันแต่อย่างใด

(เรื่องเสรีที่ ๑๒๙/๒๕๕๔ บันทึกลับ เรื่อง การบังคับใช้มาตรา ๖๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๗, คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘))

การเข้าร่วมประกอบกิจการปิโตรเลียมของบรรษัทการเงินระหว่างประเทศ (International Finance Corporation (IFC))

บรรษัทการเงินระหว่างประเทศ (International Finance Corporation (IFC)) มีฐานะเป็นบริษัทจำกัดหรือนิติบุคคลที่มีสภาพเช่นเดียวกับบริษัทจำกัดซึ่งตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยหรือกฎหมายต่างประเทศ ที่สามารถเข้าร่วมประกอบกิจการปิโตรเลียมกับผู้ได้รับสัมปทานตามมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติปิโตรเลียม พ.ศ. ๒๕๑๔ ได้หรือไม่

มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติปิโตรเลียมฯ ได้บัญญัติบทนิยามคำว่า “บริษัท” ให้หมายความว่า บริษัทจำกัดและนิติบุคคลที่มีสภาพเช่นเดียวกับบริษัทจำกัด ซึ่งตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยหรือกฎหมายต่างประเทศ เมื่อบรรษัทการเงินระหว่างประเทศจัดตั้งขึ้นโดย Articles of Agreement of International Finance Corporation จึงมีสถานะเป็น

องค์กรระหว่างประเทศ และบริษัทฯ ก็ไม่ได้จัดตั้งเป็นบริษัทจำกัดที่ประเทศใด บริษัทฯ จึงมิใช่บริษัทจำกัดที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยหรือต่างประเทศ นอกจากนี้การเป็นนิติบุคคลที่มีสภาพเช่นเดียวกับบริษัทจำกัด จะหมายความว่า การเป็นนิติบุคคลที่มีการจัดตั้งและการดำเนินกิจการเช่นเดียวกับบริษัทจำกัด เพียงแต่มีการเรียกชื่อเป็นอย่างอื่น ซึ่งแม้ว่าบริษัทฯ จะมีการแบ่งทุนเป็นหุ้น โดยมีประเทศสมาชิกเป็นผู้ถือหุ้น และมีการแบ่งเงินปันผล แต่บริษัทฯ มิได้มีวัตถุประสงค์เพื่อแสวงหากำไร ดังเช่น การจัดตั้งบริษัทตามกฎหมายไทยหรือต่างประเทศ และบริษัทฯ ก็มีได้จดทะเบียนจัดตั้งเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายของประเทศใด บริษัทฯ จึงมิใช่บริษัทจำกัดที่มีสภาพเช่นเดียวกับบริษัทจำกัดที่ตั้งขึ้นตามกฎหมายไทยหรือต่างประเทศ ส่วนการที่มาตรา ๓ แห่งพระราชกฤษฎีกาการะบุทวงการชำนัญพิเศษ พ.ศ. ๒๕๐๔ บัญญัติให้บริษัทฯ เป็นทบวงการชำนัญพิเศษตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองการดำเนินงานของสหประชาชาติ และทบวงการชำนัญพิเศษในประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๐๔ ก็เป็นเพียงการยอมรับนับถือความเป็นนิติบุคคลซึ่งจัดตั้งขึ้นแล้วเพื่อการปฏิบัติการ มิใช่การจัดตั้งบริษัทฯ ขึ้นใหม่ตามกฎหมายไทย เมื่อบริษัทฯ ไม่เป็นบริษัทตามบทนิยามคำว่า “บริษัท” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติปิโตรเลียมฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพลังงานจึงไม่อาจอนุญาตให้บริษัท Salamander Energy (E&P) Limited รับบริษัทฯ เข้าร่วมประกอบกิจการปิโตรเลียมตามสัมปทานได้

(เรื่องเสรีจที่ ๑๔๘/๒๕๕๔ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การเข้าร่วมประกอบกิจการปิโตรเลียมของบรรษัทการเงินระหว่างประเทศ (International Finance Corporation (IFC)), คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕))

การจัดการประโยชน์จากรัฐที่มหาวิทยาลัยปกครองดูแล

ที่ราชพัสดุที่อยู่ในความปกครองดูแลของมหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งได้รับบริจาคหรือซื้อจากเงินรายได้ของมหาวิทยาลัยหรือได้รับมอบจากกรมธนารักษ์ เพื่อใช้ประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ของมหาวิทยาลัย และได้ขึ้นทะเบียนเป็นที่ราชพัสดุตามพระราชบัญญัติที่ราชพัสดุ พ.ศ. ๒๕๑๘ มหาวิทยาลัยสามารถนำที่ราชพัสดุบางส่วนไปดำเนินการจัดหาประโยชน์ตามโครงการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ซึ่งมีเอกชนเข้ามาลงทุน และหรือร่วมลงทุนกับมหาวิทยาลัยและทำสัญญาเช่าระยะยาวตามเงื่อนไขที่มหาวิทยาลัยกำหนด เพื่อนำผลประโยชน์ที่ได้รับไปใช้ในการพัฒนาการศึกษา การวิจัย การบริการวิชาการ ซึ่งเป็นพันธกิจหลักของมหาวิทยาลัยได้หรือไม่ เพียงใด

กรณีตามข้อหารือมหาวิทยาลัยมหิดลมีความประสงค์จะนำที่ราชพัสดุบางส่วนไปดำเนินการจัดหาประโยชน์ตามโครงการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์โดยให้เอกชนเข้ามาลงทุนหรือร่วมลงทุนกับมหาวิทยาลัยโดยทำสัญญาเช่าระยะยาวตามเงื่อนไขที่มหาวิทยาลัยกำหนด ซึ่งการให้เอกชนเข้ามาลงทุนหรือร่วมลงทุนในโครงการพัฒนาอสังหาริมทรัพย์นี้มีลักษณะเป็นการจัดหาประโยชน์ และการลงทุนหรือร่วมลงทุนในที่ราชพัสดุที่มหาวิทยาลัยปกครองดูแล ตามมาตรา ๑๕ (๔) และ (๙) แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดลฯ จึงสามารถกระทำได้หากการกระทำนั้นเป็นไปตามกรอบวัตถุประสงค์และสอดคล้องกับความเป็นสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาของมหาวิทยาลัยที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยมหิดลฯ

(เรื่องเสรีจที่ ๑๖๒/๒๕๕๔ บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง การจัดหาประโยชน์จากรัฐที่มหาวิทยาลัยปกครองดูแล, คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๘)) **(☆☆)**

ความเห็นทางกฎหมาย

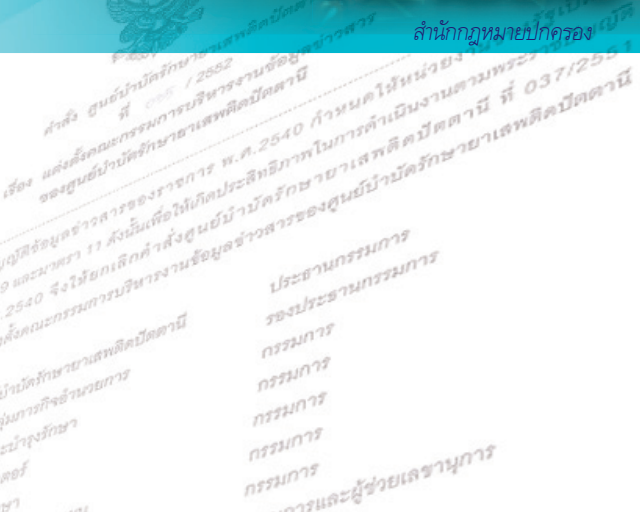
ที่น่าสนใจ

สำนักกฎหมายปกครอง

กฤษฎีกาสารฉบับนี้สำนักกฎหมายปกครองขอเสนอเรื่องที่น่าสนใจในประเด็นเกี่ยวกับการแจ้งคำสั่งทางปกครอง ซึ่งการออกคำสั่งทางปกครองไม่ว่าจะเป็นคำสั่งด้วยวาจา คำสั่งที่ทำในรูปของหนังสือหรือคำสั่งที่สื่อความหมายในรูปแบบอื่น เช่น สัญญานต่าง ๆ นั้น ต่างก็จะต้องมีการประกาศหรือแจ้งคำสั่งทางปกครองให้แก่ผู้รับคำสั่งทางปกครอง คำสั่งทางปกครองจึงจะมีผลบังคับ ทั้งนี้ ในเรื่องของการแจ้งคำสั่งทางปกครองพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ได้กำหนดหลักเกณฑ์เอาไว้ในมาตรา ๖๘ ถึงมาตรา ๗๔

การแจ้งคำสั่งทางปกครองที่ต้องแจ้งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบอาจแจ้งด้วยวาจาก็ได้ แต่ถ้าผู้ที่เกี่ยวข้องประสงค์จะให้แจ้งเป็นหนังสือก็ให้แจ้งต่อผู้นั้นเป็นหนังสือ โดยการแจ้งคำสั่งทางปกครองเป็นหนังสืออาจแจ้งโดยการส่งหนังสือแจ้งต่อผู้นั้น หรือแจ้งไปยังภูมิลำเนา และการแจ้งจะมีผลทันทีเมื่อการแจ้งไปถึง ซึ่งหลักการนี้เป็นไปตามมาตรา ๖๙ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยในมาตราดังกล่าวได้บัญญัติไว้ว่า

“มาตรา ๖๙ การแจ้งคำสั่งทางปกครอง การนัดพิจารณา หรือการอย่างอื่นที่เจ้าหน้าที่ต้องแจ้งให้ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบอาจกระทำด้วยวาจาก็ได้ แต่ถ้าผู้นั้นประสงค์จะให้กระทำเป็นหนังสือก็ให้แจ้งเป็นหนังสือ

การแจ้งเป็นหนังสือให้ส่งหนังสือแจ้งต่อผู้นั้นหรือถ้าได้ส่งไปยังภูมิลำเนาของผู้นั้นก็ให้ถือว่าได้รับแจ้งตั้งแต่วันที่ไปถึง

ในการดำเนินการเรื่องใดที่มีการให้ที่อยู่ไว้กับเจ้าหน้าที่ไว้แล้ว การแจ้งไปยังที่อยู่ดังกล่าวให้ถือว่าเป็นการแจ้งไปยังภูมิลำเนาของผู้นั้นแล้ว”

ซึ่งในการแจ้งคำสั่งทางปกครองอาจกระทำได้โดยการแจ้งให้บุคคลนำไปส่ง ถ้าผู้รับไม่ยอมรับหรือถ้าขณะนำไปส่งไม่พบผู้รับ หากได้ส่งให้กับบุคคลใดซึ่งบรรลุนิติภาวะที่อยู่หรือทำงานในสถานที่นั้นก็ให้ถือว่าได้รับแจ้งคำสั่งทางปกครองแล้วตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ หรืออาจส่งโดยการส่งทางไปรษณีย์ตอบรับ ซึ่งกรณีนี้ให้ถือว่าได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่งสำหรับการส่งภายในประเทศ หรือเมื่อครบกำหนด

๑ มาตรา ๗๐ การแจ้งเป็นหนังสือโดยวิธีให้บุคคลนำไปส่ง ถ้าผู้รับไม่ยอมรับหรือถ้าขณะนำไปส่งไม่พบผู้รับ และหากได้ส่งให้กับบุคคลใดซึ่งบรรลุนิติภาวะที่อยู่หรือทำงานในสถานที่นั้น หรือในกรณีที่ผู้นั้นไม่ยอมรับ หากได้วางหนังสือนั้นหรือปิดหนังสือนั้นไว้ในที่ซึ่งเห็นได้ง่าย ณ สถานที่นั้นต่อหน้าเจ้าพนักงานตามที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ไปเป็นพยานก็ให้ถือว่าได้รับแจ้งแล้ว

สิบห้าวันนับแต่วันส่งสำหรับการส่งไปยังต่างประเทศ เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ได้ว่าไม่มีการได้รับหรือได้รับก่อนหรือหลังจากวันดังกล่าว อันเป็นไปตามมาตรา ๗๑^๒ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน อย่างไรก็ตาม พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ไม่ได้กำหนดกรณีส่งคำสั่งทางปกครองโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนธรรมดาเอาไว้ไม่ จึงมีข้อน่าพิจารณาว่าในกรณีส่งคำสั่งทางปกครองโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนธรรมดานั้นจะถือว่าผู้รับคำสั่งทางปกครองได้รับแจ้งคำสั่งนั้นเมื่อใด

กรณีปัญหาข้างต้นนั้น คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองได้เคยให้ความเห็นไว้ปรากฏตามบันทึกคณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง เรื่อง วันรับแจ้งคำสั่งทางปกครองและการนับระยะเวลาการยื่นอุทธรณ์ (เรื่องเสร็จที่ ๔๗๘/๒๕๕๔) สรุปได้ว่า บทบัญญัติว่าด้วยการแจ้งโดยวิธีให้บุคคลนำไปส่งตามมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ หรือโดยวิธีส่งทางไปรษณีย์ตอบรับตามมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน มิได้บัญญัติให้การแจ้งโดยวิธีส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนธรรมดาให้ถือว่าได้รับแจ้งเมื่อใด แต่เพื่อให้เกิดความ

เป็นธรรมกับผู้รับแจ้งคำสั่งทางปกครองโดยวิธีส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนธรรมดา จึงต้องนำมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองฯ มาใช้บังคับ โดยอนุโลมในฐานะบทกฎหมายใกล้เคียงอย่างยิ่งแก่การแจ้งโดยวิธีส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนธรรมดา เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้รับแจ้งคำสั่งทางปกครอง ดังนั้น กรณีที่เทศบาลส่งหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยของ คชก. ตำบลทางไปรษณีย์ลงทะเบียนธรรมดาไปยังภูมิลำเนาของคู่กรณี และมีบุคคลอื่นซึ่งอยู่บ้านข้างเคียงรับหนังสือไว้แทนคู่กรณี แต่ไม่เป็นที่แน่ชัดว่าคู่กรณีได้รับหนังสือจากบุคคลดังกล่าวในวันใด ต้องถือว่าคู่กรณีได้รับหนังสือแจ้งคำวินิจฉัยเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่ง

จากแนวทางการให้ ความเห็นของ คณะกรรมการวิธีปฏิบัติราชการดังกล่าว จึงเห็นได้ว่า ไม่เพียงแต่หลักการตามบทบัญญัติมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ จะนำมาใช้กับการแจ้งคำสั่งทางปกครองโดยส่งทางไปรษณีย์ตอบรับเท่านั้น แต่ยังต้องอนุโลมนำมาใช้กับการส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนธรรมดาอีกด้วย **(((☆)))**

^๒ มาตรา ๗๑ การแจ้งโดยวิธีส่งทางไปรษณีย์ตอบรับให้ถือว่าได้รับแจ้งเมื่อครบกำหนดเจ็ดวัน นับแต่วันส่งสำหรับกรณีภายในประเทศ หรือเมื่อครบกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันส่งสำหรับการส่งไปยังต่างประเทศ เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ได้ว่าไม่มีการได้รับหรือได้รับก่อนหรือหลังจากวันนั้น

การใช้ถ้อยคำกฎหมาย การเปรียบเทียบปรับ^๑

ในปัจจุบันกฎหมายมักบัญญัติให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐในการเปรียบเทียบปรับแก่ผู้กระทำความผิดได้ โดยเฉพาะในกฎหมายในด้านเศรษฐกิจซึ่งมีความมุ่งหมายที่จะลงโทษผู้กระทำความผิดตามกฎหมายดังกล่าวทางการเงินเป็นสิ่งสำคัญ มิได้มุ่งหมายที่จะใช้โทษจำคุกเป็นมาตรการในการทำให้ผู้กระทำความผิดหลบจำ ผู้ร่างกฎหมายจึงจำเป็นต้องทราบถึงแนวความคิดประเด็นกฎหมาย และแบบการเขียนในเรื่องนี้ด้วย

ความเป็นมา

เป็นการนำความคิดเรื่องการเปรียบเทียบปรับในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาใช้กับการกระทำความผิดตามกฎหมายเฉพาะอื่น

แบบการเขียน

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (โดยที่ประชุมฝ่ายร่างกฎหมาย คณะที่ ๑ - ๔) ได้วางแนวทางการปฏิบัติงานของฝ่ายร่างกฎหมายเกี่ยวกับการยกร่างบทบัญญัติเรื่องการเปรียบเทียบปรับ เพื่อใช้ในการปฏิบัติงานของฝ่ายร่างกฎหมายในสำนักงานฯ ดังต่อไปนี้^๒

(๑) กรณีที่กฎหมายให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่หรือคณะกรรมการวินิจฉัยว่าหากผู้ต้องหา ไม่ควรถูกฟ้องร้องหรือได้รับโทษจำคุกก็ให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบปรับได้นั้น กรณีเช่นนี้อาจไม่จำเป็นต้อง

กำหนดความว่า “ถ้าเห็นว่ามีผู้ต้องหาไม่ควรถูกฟ้องร้องหรือได้รับโทษจำคุก” ไว้ในกฎหมาย ทั้งนี้ เนื่องจากกฎหมายได้กำหนดให้ความผิดดังกล่าวเป็นความผิดที่มีระวางโทษจำคุก หรือปรับอยู่แล้ว เท่ากับว่าเป็นอำนาจที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะเป็นผู้วินิจฉัยว่าจะลงโทษประการใด ดังนั้น จึงไม่จำเป็นต้องกำหนดความดังกล่าวไว้ การบังคับใช้กฎหมายก็ยังคงเป็นเช่นเดียวกัน

(๒) กรณีการใช้ถ้อยคำว่า “เปรียบเทียบ” และ “เปรียบเทียบปรับ” จากการค้นแบบโดยการสุ่มตัวอย่างกฎหมายปรากฏว่ามีการใช้ทั้งสองคำ โดยไม่สามารถวิเคราะห์ได้ว่าเหตุใดจึงใช้ถ้อยคำแตกต่างกัน ดังนั้น เพื่อให้แบบการร่างกฎหมายในส่วนบทกำหนดโทษปรับเป็นไปในแนวทางเดียวกัน ที่ประชุมฝ่ายร่างกฎหมายจึงมีมติให้ใช้คำว่า “เปรียบเทียบ” ทั้งนี้ เพื่อให้สอดคล้องกับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา อีกทั้งได้วางแนวทางในการใช้ถ้อยคำไว้ดังนี้

“มาตรา .. บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็นความผิดที่มีโทษปรับหรือจำคุกไม่เกิน .. ปี ให้ ... มีอำนาจเปรียบเทียบได้”

^๑ ที่มา จากคู่มือแบบการร่างกฎหมาย Legislative Drafting Manual สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๒ บันทึกการประชุมฝ่ายร่างกฎหมาย คณะที่ ๑ - ๔ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (เรื่องที่ ๑๓) จัดทำเมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๓๗

(๓) การแจ้งความในกรณีความผิดที่อาจมีการเปรียบเทียบได้ ที่ประชุมฝ่ายร่างกฎหมายมีมติให้ไม่ต้องกำหนดให้มีถ้อยคำในเรื่องการแจ้งความไว้ในร่างกฎหมายที่มีลักษณะดังกล่าว เนื่องจากหากผู้ต้องหาไม่ยินยอมปฏิบัติตามการเปรียบเทียบ เจ้าพนักงานนั้นจะต้องแจ้งความเพื่อดำเนินคดีต่อไป กรณีที่เจ้าพนักงานเป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เจ้าพนักงานนั้นย่อมดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาได้โดยไม่ต้องมีการแจ้งความ ส่วนกรณีที่เจ้าพนักงานไม่ใช่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เจ้าพนักงานนั้นจะต้องแจ้งความก่อน กรณีเช่นว่านี้ก็อาจไม่จำเป็นต้องกำหนดให้มีถ้อยคำในเรื่องการแจ้งความไว้เช่นเดียวกับกรณีแรก เพราะการดำเนินคดีในกรณีดังกล่าวย่อมต้องดำเนินการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาอยู่แล้ว

(๔) การเปรียบเทียบปรับกรณีที่มีของกลาง มีประเด็นปัญหาว่ากรณีที่ของกลางเป็นทรัพย์สินที่ทำหรือมีไว้เป็นความผิด ผู้กระทำความผิดยอมให้ของกลางตกเป็นของแผ่นดินเสมอไปหรือไม่ กรณีเช่นว่านี้ตามกฎหมายพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องรับของกลางเสมอ มิฉะนั้นจะทำการเปรียบเทียบปรับไม่ได้ต้องดำเนินคดีต่อไป

ในที่สุดที่ประชุมฝ่ายร่างกฎหมายฯ มีมติเห็นควรแก้ไขปรับปรุงแบบกฎหมายเกี่ยวกับการเปรียบเทียบปรับในกรณีที่มีของกลางเพื่อให้เป็นมาตรฐานในการร่างกฎหมายต่อไป ดังต่อไปนี้

“มาตรา .. บรรดาความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มีโทษปรับสถานเดียว หรือเป็นความผิดที่มีโทษปรับหรือจำคุกไม่เกินหนึ่งปี ให้อธิบดีมีอำนาจเปรียบเทียบได้

เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระเงินค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่กำหนดแล้วให้ถือว่าคดีเลิกกันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ดำเนินคดีต่อไป

ให้ผู้มีอำนาจเปรียบเทียบพิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสมเกี่ยวกับทรัพย์สินที่อาจจับได้ตามกฎหมายแต่ในกรณีดังต่อไปนี้ การเปรียบเทียบจะทำได้เฉพาะเมื่อ

(๑) สำหรับทรัพย์สินที่ทำหรือมีไว้เป็นความผิด เมื่อผู้กระทำความผิดยินยอมให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของกรม...

(๒) สำหรับทรัพย์สินที่ได้มาโดยการกระทำความผิดและมีกฎหมายห้ามมิให้จำหน่ายจ่ายโอน ถ้าอาจแก้ไขให้ถูกต้องได้ เมื่อผู้กระทำความผิดยินยอมและได้แก้ไขทรัพย์สินนั้นให้ถูกต้องแล้ว

(๓) สำหรับทรัพย์สินที่ได้มาโดยการกระทำความผิดและมีกฎหมายห้ามมิให้จำหน่ายจ่ายโอน ถ้าไม่อาจแก้ไขให้ถูกต้องได้ เมื่อผู้กระทำความผิดยินยอม ให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของกรม...ในการนี้จะกำหนดให้ผู้กระทำความผิดออกค่าใช้จ่ายในการทำลายของกลางนั้นด้วยก็ได้”

ส่วนสารสนเทศ สำนักอำนวยการ

การเปลี่ยนหมายเลขอินเทอร์เน็ต IP address จาก ระบบ IPV4

ไปสู่ ระบบ IPv6

กระทรวงไอซีทีที่ประกาศนำประเทศไทยสู่ IPv6 หลังจากการใช้งานอินเทอร์เน็ตที่เพิ่มมากขึ้น ทั้งการสืบค้นและเข้าถึงข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ และจำเป็นต้องระบุตำแหน่งในการเชื่อมต่อว่ามาจากที่ใดด้วยการระบุหมายเลขอินเทอร์เน็ตหรืออินเทอร์เน็ตโปรโตคอล หรือ IP โดยหมายเลขอินเทอร์เน็ตที่ใช้กันในปัจจุบันนี้เป็นระบบอินเทอร์เน็ตโปรโตคอลเวอร์ชัน 4 หรือ IPV4 ที่มีทั้งหมดประมาณ ๔ พันล้านหมายเลข เนื่องจากการเข้าถึงเครือข่ายอินเทอร์เน็ตผ่านอุปกรณ์ต่าง ๆ ทำให้สะดวกขึ้นส่งผลให้หมายเลขไอพี ในระบบ IPV4 มีไม่เพียงพอต่อความต้องการใช้งาน และที่สำคัญคือหมายเลข IPV4 หมดลงแล้วตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จึงได้มีการเสนอระบบใหม่ที่เรียกว่า IPv6 โดยจะทำให้มีจำนวนหมายเลขอินเทอร์เน็ตเพียงพอต่อความต้องการ ซึ่ง IPV6 จะสามารถรองรับการเชื่อมต่อได้มากถึง ๒ ยกกำลัง ๑๒๘ หรือมากกว่า IPV4 ถึง ๒ ยกกำลัง ๙๖ เท่า ตัวอย่างด้านล่างแสดงถึง IPv4 Address เปรียบเทียบกับ IPv6 Address ความยาวที่เพิ่มขึ้นทำให้ไม่สะดวกที่จะใช้ตัวเลขฐานสิบในการอ้างอิง IP Address อีกต่อไป ดังนั้น การอ้างอิงถึง IPv6 Address จึงใช้เลขฐานสิบหกเป็นหลัก โดยจะเขียนในลักษณะ ๘ กลุ่มตัวเลขคั่นด้วยเครื่องหมาย “:” แต่ละกลุ่มตัวเลขจะประกอบด้วยเลขฐานสิบหกจำนวน ๔ ตัว

IPv4 Address (32 bits)

192.168.0.1

192 = เลขฐานสิบ (0-9)

IPv6 Address (128 bits)

3fee:085b:1f1f:0000:0000:0000:00a9:1234

3fee = เลขฐานสิบหก (0-F)

นอกจากนี้ ยังเขียนอย่างย่อ ๆ ได้โดยมีเงื่อนไขดังต่อไปนี้

๑. ถ้ามีเลขศูนย์นำหน้าของกลุ่มใดสามารถจะละไว้ได้
๒. ถ้ากลุ่มใดเป็นเลขศูนย์ทั้ง ๔ ตัว (0000) สามารถเขียนแทนด้วย 0
๓. ถ้ากลุ่มใดกลุ่มหนึ่งหรือหลายกลุ่มที่มีตำแหน่งติดกันเป็นเลขศูนย์ทั้งหมด

สามารถจะละไว้ได้โดยใช้เครื่องหมาย “:” แต่จะสามารถทำลักษณะนี้ได้ในตำแหน่งเดียวเท่านั้นเพื่อไม่ให้เกิดความสับสน

นอกจากนี้ IPv6 address อาจมี IPv4 address แทรกอยู่ ในกรณีนี้สามารถเขียนในลักษณะคงสภาพหมายเลข IPV4 อยู่ได้ จะเห็นว่าหมายเลข IPV6 สามารถเขียนได้หลายวิธี ดังตัวอย่างต่อไปนี้

3fee:085b:1f1f:0000:0000:0000:00a9:1234	เขียนย่อได้เป็น	3fee:085b:1f1f:0:0:0:a9:1234 หรือ 3fee:085b:1f1f::a9:1234
0000:0000:0000:0000:0000:0000:0000:0001	เขียนย่อได้เป็น	:0:0:0:0:0:0:1 หรือ ::1
2001:0000:0000:34fe:0000:0000:00ff:0321	เขียนย่อได้เป็น	2001:0:0:34fe:0:0:ff:321 หรือ 2001::34fe:0:0:ff:321
0:0:0:0:0:192.168.1.1	เขียนย่อได้เป็น	::192.168.1.1
0:0:0:0:0:ffff:192.168.1.1	เขียนย่อได้เป็น	::ffff:192.168.1.1

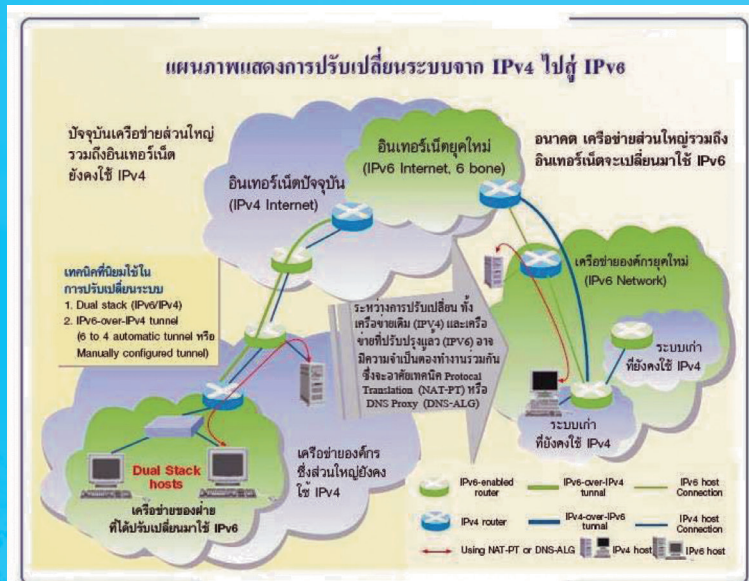
ตามแผนแม่บทเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร (ฉบับที่ ๒) ของประเทศไทย ปี ๒๕๕๒ - ๒๕๕๖ ในส่วนของยุทธศาสตร์ที่ ๓ การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ได้กำหนดให้เริ่มพิจารณาวางแผนการสร้างโครงข่ายการสื่อสารยุคใหม่ หรือ เอ็นจีเอ็น (Next Generation Network : NGN) รวมถึงองค์ประกอบสำหรับขยายขอบข่ายของบริการอินเทอร์เน็ตในปัจจุบันไปสู่บริการอินเทอร์เน็ตยุคใหม่ หรือ IPV6 ให้เป็นผลสำเร็จ ตลอดจนวางแผนการใช้งาน IPV6 ในโครงการบรอดแบนด์แห่งชาติไว้ด้วย ซึ่งทั้งภาครัฐและภาคเอกชนก็ได้มีการเตรียมการเพื่อปรับเปลี่ยนไปสู่ IPV6 มาระยะหนึ่งแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคเอกชนและองค์กรหลาย ๆ แห่งก็ได้มีการดำเนินการในเรื่องนี้แล้ว

ในส่วนของภาครัฐกระทรวงไอซีทีที่ได้แต่งตั้งคณะทำงานส่งเสริมนโยบาย IPV6 ที่มีผู้แทนจากหลายภาคส่วนมาร่วมพิจารณาการดำเนินการใช้ IPV6 ของประเทศไทย โดยกำหนดแนวทางดำเนินการเตรียมความพร้อมเครือข่ายสำหรับภาครัฐเป็นการนำร่อง และเพื่อแสดงความชัดเจนของประเทศไทยในเรื่องนี้ กระทรวงไอซีทีจึงประกาศอย่างเป็นทางการให้ประเทศไทยเริ่มการเปลี่ยนผ่านไปสู่ IPV6 แล้ว โดยเริ่มจากงานด้านรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ หรือ e-Government ของกระทรวง ซึ่งมีสำนักงานรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ (องค์การมหาชน) เป็นหน่วยงานรับผิดชอบ นอกจากนี้ รัฐวิสาหกิจ

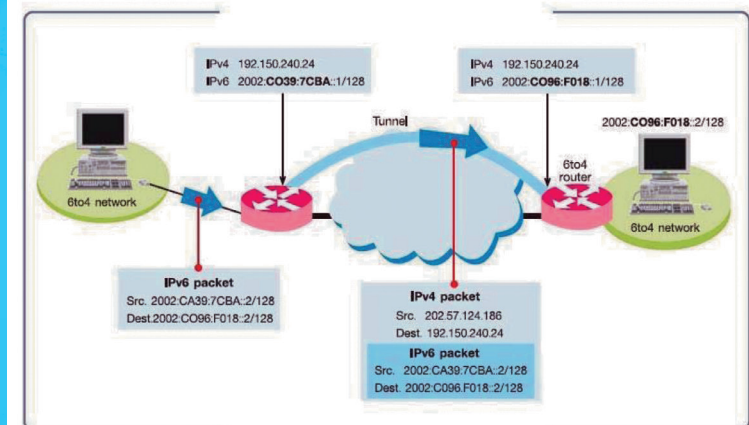
ภายใต้กระทรวงฯ คือ บริษัท ทีโอที จำกัด (มหาชน) และ บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) หรือ CAT ก็จะเริ่มดำเนินการในเรื่องนี้เช่นกัน

นอกจากนี้ ในวันที่ ๘ มิถุนายน ๒๕๕๔ เป็นวันที่ทั่วโลกกำหนดให้เป็นวันที่ทดสอบการใช้ IPV6 พร้อมกันทั่วโลก หรือเรียกว่า World IPv6 Day หน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐ ภาคการศึกษา ของประเทศต่าง ๆ จะร่วมกันทดสอบพร้อมกัน ซึ่งกระทรวงไอซีทีมีมอบหมายให้สำนักงานรัฐบาลอิเล็กทรอนิกส์ฯ เข้าร่วมการทดสอบด้วย

การก้าวเข้าสู่การใช้งาน IPV6 อย่างเต็มรูปแบบของประเทศไทยคงต้องใช้เวลา ๑๐ ปี ช่วงเปลี่ยนผ่านยังคงต้องใช้งานควบคู่กันไประหว่าง IPV4 และ IPV6 ซึ่งขณะนี้ประเทศที่มีการใช้งาน IPV6 อย่างสมบูรณ์แล้วคือ อเมริกา เกาหลี ไต้หวัน และประเทศแถบยุโรป ส่วนในประเทศแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่กำลังก้าวสู่การใช้งาน IPV6 แล้ว คือ อินโดนีเซีย และสิงคโปร์ ส่วนไทยอยู่ในอันดับที่ ๑๐ ของเอเชีย ในการเตรียมความพร้อมก้าวสู่ IPV6 การเปลี่ยนผ่านจาก IPV4 สู่ IPV6 อาจทำให้การเข้าเว็บไซต์ต่าง ๆ ช้าลงบ้างแต่ไม่มีผลกระทบอะไร

แผนภาพแสดงการปรับเปลี่ยนระบบจาก IPv4 ไปสู่ IPv6

การเชื่อมต่อเครือข่ายแบบ IPv6-over-IPv4 Tunnel

ที่มา : <http://www.news.songtoday.com/54667/> <http://www.ipv6.nectec.or.th/articles.php>
<http://www.dailynews.co.th/newstartpage/index.cfm?page=content&categoryId=316&contentID=142018>

ปัญหากฎหมาย

คอลัมน์ถาม-ตอบปัญหาข้อกฎหมายนี้ จัดทำขึ้นเพื่อเปิดโอกาสให้แก่ท่านผู้อ่านที่มีข้อสงสัย ไม่เข้าใจในปัญหาข้อกฎหมายต่าง ๆ สามารถสอบถามปัญหา แสดงความคิดเห็น รวมทั้งแลกเปลี่ยน ข้อมูลในเรื่องกฎหมาย โดยส่งจดหมายมาที่ กองบรรณาธิการกฤษฎีกาสาร และสำหรับถาม-ตอบ ปัญหาข้อกฎหมายฉบับนี้ คัดบางส่วนมาจากกระทู้แสดงความคิดเห็นเรื่องกฎหมายจากเว็บไซต์ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา www.krisdika.go.th

ถาม เล่นปืนอัดลมเบาผิดกฎหมายหรือไม่ครับ

ปัจจุบันกีฬาประเภทปืนอัดลมเบา (Air Soft Gun หรือ BB Gun) ได้รับความนิยมแพร่หลายทั้งในหน่วยงานราชการ และภาคเอกชนหลายๆ แห่ง ซึ่งตัวปืนมีลักษณะเลียนแบบปืนจริงๆ แต่ใช้ลูกกระสุนพลาสติกทรงกลม (ขนาดประมาณ ๐.๒ มม.) เท่าที่ให้เห็นเล่นกันตามสนามต่างๆ เช่น สนามยุทธภิกษาฐานทัพเรือกรุงเทพ สนามรบ ๑๑ ฯลฯ ซึ่งเท่าที่ดูก็มีได้มีอันตรายใด ๆ แก่ผู้เล่น จึงสนใจอยากที่จะเล่น แต่สงสัยในเรื่องของกฎหมายว่าจะมีข้อห้ามหรือระเบียบอย่างไร

๑. ปืน และอุปกรณ์ป้องกันต่าง ๆ ที่ใช้เล่นสามารถซื้อได้เลยหรือไม่ หรือต้องขออนุญาต
๒. สามารถพกพา (ใส่กระเป๋าชนิด) ไปยังสนามได้หรือไม่ (ใส่ท้ายรถ)
๓. ปัจจุบันมีกฎหมายสำหรับกีฬาประเภทนี้โดยตรงหรือไม่
๔. และหากโดนเจ้าหน้าที่เรียกตรวจจะต้องปฏิบัติอย่างไร และเจ้าหน้าที่สามารถยึด/ปรับ/หรือจับกุมเราได้หรือไม่

ตอบ คณะกรรมการกฤษฎีกาเคยตีความแล้วว่า ปีปีกันไม่ใช่อาวุธปืนตามพระราชบัญญัติอาวุธปืน ดังนั้น การครอบครองอาวุธปืนดังกล่าวก็ไม่มีผิด ไม่จำเป็นต้องขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่ แต่อย่างไรก็ดี ปีปีกัน ก็ถือว่าเป็นสิ่งเทียมอาวุธปืน หากจะทำกรนำเข้า หรือเป็นผู้ค้าผู้จำหน่ายก็ต้องขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่ก่อน แต่ตามกระทู้ที่ถามไม่จำเป็นต้องขออนุญาต อยากซื้อก็ซื้อได้เลย เพราะคุณไม่ใช่ผู้ค้า ผู้จำหน่าย ปัจจุบันยังไม่มีกฎหมายเกี่ยวกับกีฬาประเภทนี้ หากคุณโดนเจ้าหน้าที่เรียกตรวจ ก็แจ้งเจ้าหน้าที่ว่าเป็น ปีปีกัน มิใช่อาวุธปืน ไม่มีอำนาจทำลายล้างที่รุนแรง เหมือนๆ ปืนอัดลม

ถาม การแอบดักฟังและการอัดเสียงสนทนา

อยากรู้เกี่ยวกับการแอบอัดเสียงในเวลาที่นั่งคุยกัน โดยที่ไม่ได้บอกกับคู่สนทนาก่อนว่าเป็นความผิดทางอาญาหรือเปล่า แล้วกรณีแบบนี้ตำรวจสามารถทำได้หรือไม่ ถ้าตำรวจทำได้ประชาชนมีสิทธิ์ที่จะรู้ก่อนที่จะมีการอัดเสียงสนทนา ถ้ามิได้บอกก่อนจะมีความผิดข้อหาอะไร

ตอบ การอวดเสียคู่สนทนาก็คงไม่ผิดกฎหมายอะไร จะถือว่าเป็นการละเมิดสิทธิความเป็นส่วนตัวหรือไม่ก็ยังไม่ เพราะเมื่อตั้งใจจะพูดแล้วก็ต้องรับผิดชอบต่อคำพูดตนเอง คู่สนทนา ต่างจากกรณีการดักฟังโทรศัพท์เนื่องจากผู้ดักฟังไม่ใช่คู่สนทนา จึงเป็นการละเมิดความเป็นส่วนตัว

ถาม เวลาโดนค้น

เวลาที่มีตำรวจมาขอค้นตัวสามารถไม่ให้ค้นได้หรือไม่ และถ้ามาขอให้ไปพบสามารถไม่ไปได้หรือไม่ เพราะโดนมาสองรอบแล้ว เนื่องจากเคยมีประวัติเกี่ยวข้องกับยาเสพติด แต่มีคนที่มีชื่อเหมือนกันซึ่งตำรวจก็ไม่ไปหาเขา มาหาแต่ผมคนเดียว

ตอบ ถ้ามีหมายค้นถูกต้องก็ต้องให้ค้น ถ้ามีหมายเรียกก็ต้องไปให้ถ้อยคำกับตำรวจ ถ้าไม่ไปอาจถูกออกหมายจับได้ ถ้าไม่เคยกระทำความผิดไม่ต้องไปอายุใคร ถ้าเห็นว่าเป็นการกระทำให้เป็นที่ยับอายหรือได้รับความเสียหายเกินควรก็อาจฟ้องฐานละเมิดได้ ลองปรึกษาทนายความดูก่อน

ถาม คดีที่โดนอายัดไว้สามารถถอนแจ้งความได้หรือไม่

ผู้ต้องหาที่โดนตัดสินจำคุกด้วยคดีคดีหนึ่ง แต่ยังมีอีกคดีหนึ่งซึ่งถูกอายัดอยู่ เป็นคดีที่ยกข้อหาประมาชน ๖,๐๐๐ บาท เมื่อพ้นจากคดีแรกแล้วต้องโดนตัดสินต่อด้วยคดีที่ถูกอายัดไว้หรือไม่ แล้วในกรณีนี้สามารถคุยกับเจ้าทุกข์ในการถอนแจ้งความ จะทำให้คดีที่โดนอายัดไว้หลุดไปหรือไม่

ตอบ นี่เป็นปัญหาในกระบวนการยุติธรรมของไทย ปกติถ้าคดีทั้งสองคดีตัดสินพร้อมกันก็จำคุกครั้งเดียวสองคดีไปเลย เว้นแต่จะมีการขอให้รับโทษต่อ คดีที่ถูกอายัดไว้หน้าจะหมายความว่าอีกคดียังไม่เสร็จ ที่จริงหากเสร็จสิ้นพร้อมกันก็จะได้ติดคุกพร้อมกัน แต่ถ้าเขาตัดสินวันใกล้ที่เราจะพ้น

โทษก็ต้องติดคุกต่อ ดังนั้น ก็พิจารณาว่าเป็นคดีที่ยอมความได้หรือไม่ ถ้ายอมความได้ก็เจรจาให้ถอนฟ้อง ในกรณีนี้ถ้าเป็นคดีที่ยกข้อหาสามารถยอมความได้ควรหาทางเจรจาให้สำเร็จ ถ้าการเจรจาเป็นผล คดีอาญาก็ยุติครับ

ถาม ความเป็นทางสาธารณะ

การรถไฟได้ก่อสร้างตึกแถวในที่ดินรถไฟ จำนวน ๒ หลัง แต่ละหลังมีความกว้าง ๔๐ เมตร และได้เว้นระยะระหว่างอาคารทั้งสองหลังไว้เป็นระยะ ๔ เมตร เพื่อเป็นทางหนีไฟตาม พ.ร.บ.ควบคุมอาคาร อยากทราบว่าทางดังกล่าวจะเป็นทางสาธารณะประโยชน์หรือไม่ครับ

ตอบ คำว่าทางสาธารณะประโยชน์นั้นจะต้องพิจารณา นิยามคำว่า สาธารณสมบัติของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายแพ่งประกอบ ซึ่งกฎหมายบอกว่าเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินที่มีไว้ให้ประชาชนใช้ร่วมกัน หรือเพื่อประโยชน์ของแผ่นดิน ดังนั้น ตามกฎหมายแพ่ง ทางดังกล่าวจึงไม่ใช่วางทางสาธารณะประโยชน์ แต่อย่างไรก็ดี หากพิจารณาตามกฎหมายควบคุมอาคาร ซึ่งมีนิยามคำว่าที่สาธารณะตามมาตรา ๔ ซึ่งให้นิยามว่า “ที่ซึ่งเปิดหรือยินยอมให้ประชาชนเข้าไปหรือใช้เป็นทางสัญจรได้ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะมีการเรียกเก็บค่าตอบแทนหรือไม่” ดังนั้น นิยามคำว่าที่สาธารณะย่อมกินความคำว่าทางสาธารณะอยู่ในตัว จึงเห็นว่าทางดังกล่าวอยู่ในความหมายของคำว่าที่สาธารณะ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับว่าการวินิจฉัยนั้นเป็นปัญหาตามกฎหมายใดก็เลือกใช้ให้ถูก

เมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๔ นายอัคร จารุจินดา เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เป็นประธานในพิธีเปิดการสัมมนาเชิงปฏิบัติการ เรื่อง “การติดตามประเมินผลการปฏิบัติราชการ และแผนงาน/โครงการของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ไตรมาสที่ ๒ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔” ระหว่างวันที่ ๒๘ - ๓๐ เมษายน ๒๕๕๔ ณ โรงแรมฮอลิเดย์อินน์ รีสอร์ท รีเจนท์ บีช ชะอำ จังหวัดเพชรบุรี โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อให้ผู้บริหาร ผู้กำกับ และผู้บังคับบัญชาทุกระดับชั้น รวมทั้งผู้กำกับดูแลตัวชี้วัด ได้รับทราบผลการดำเนินงานและติดตามความก้าวหน้าของการปฏิบัติราชการของสำนักงานฯ ในไตรมาสที่ ๒ ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ และได้ร่วมกันพิจารณาปัญหา อุปสรรค พร้อมทั้งกำหนดแนวทางและวิธีการแก้ไขปัญหาเพื่อให้สามารถผลักดันงานของสำนักงานฯ ให้สัมฤทธิ์ผลตามตัวชี้วัด ตลอดจนมีการทบทวนและปรับปรุงการกำหนดตัวชี้วัดรายบุคคล หลักเกณฑ์การประเมินผลการปฏิบัติราชการ เพื่อให้สามารถประเมินผลได้อย่างชัดเจนและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

นายอัคร จารุจินดา เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เป็นประธานในพิธีมอบกล้าไม้เนื่องในกิจกรรม “วันต้นไม้ประจำปีของชาติ ประจำปี ๒๕๕๔” ตามโครงการ “กฤษฎีการักษ์สิ่งแวดล้อม” ให้แก่ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของสำนักงานฯ นำกลับไปปลูก พร้อมแจกร้าน้ำจุลินทรีย์ชีวภาพ (น้ำ EM) เพื่อร่วมรณรงค์ลดภาวะโลกร้อนและลดการใช้สารเคมี เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ณ บริเวณลานจอดรถของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

ประมุขสภา กิจกรรม

นางสิรินันท์ ปานเสมศรี ผู้อำนวยการสำนักอำนวยการ เป็นผู้แทนสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ร่วมกิจกรรมสัปดาห์ส่งเสริมพระพุทธศาสนา เนื่องใน “เทศกาลวิสาขบูชา ประจำปี ๒๕๕๔” เมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๔ โดยร่วมกิจกรรมเทศน์มหาชาติเฉลิมพระเกียรติ ๘๔ พรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และไถ่ชีวิตโค-กระบือ ณ มณฑลพิธีลานอเนกประสงค์ กรมทหารราบที่ ๑๑ เขตบางเขน กรุงเทพฯ

